

SVĚTLO

TÝDENÍK MATICE CYRILOMETODĚJSKÉ

23. ČÍSLO / XVII. ROČNÍK

10 Kč • 0,40 € / 12,05 Sk

7. ČERVNA 2009

Z obsahu:

Pouť míru do Svaté země
Katecheze Benedikta XVI.
při generální audienci
20. května 2009
- strana 2 -

Tři „eucharistické“ ženy
Biskup Athanasius
Schneider
- strana 4 -

Pán Ježíš o svých kněžích
Kněz je žijící Eucharistií
- strana 6 -

**Věrnost ke Kristu -
věrnost kněze**
Bernhard Springer
k Roku kněží
- strana 7 -

Cum amore ac timore
Historicko-liturgické
poznámky
k svatému přijímání
- strana 8 -

Gregoriánský chorál
Na návštěvě
v benediktinském opatství
Solesmes
- strana 9 -

**Raději marxista
než katosatanista**
Giovanni Ricciardi
- strana 10 -

Třebechovice pod Orebem: Sousolí Nejsvětější Trojice (1749)

Dnes se budu věnovat apoštolské cestě, kterou jsem vykonal od 8. do 15. května do Svaté země a za kterou nepřestanu děkovat Pánu, protože se ukázala jako veliký dar pro Petrova nástupce a pro celou církev. Touxím znovu vyjádřit své procítěné „děkuji“ Jeho Blaženosti patriarchovi Fouad Twalovi, biskupům různých ritů, kněžím a františkánům ze Stráže Svaté země. Děkuji jordánskému králi a královně, izraelskému prezidentu a národním úřadům Palestiny s příslušnými vládami, všem úřadům, které různým způsobem spolupracovaly na přípravě a dobrém výsledku návštěvy. Jednalo se především o pouť, a to o pouť par excellence k pramenům víry. Současně to byla pastorační návštěva církve, která žije ve Svaté zemi: je to společenství jedineč-

Pouť míru do Svaté země

ného významu, protože představuje živou přítomnost tam, odkud má svůj původ.

Povzbuzující návštěva Jordánska

První etapa od rána 8. do 11. května se odbyvala v Jordánsku, na jehož území se nacházejí hlavní svatá místa: hora Nebo, ze které Mojžíš patřil na zaslíbenou zemi a kde zemřel, aniž by do ní vstoupil; pak je Betánie „u Jordánu“, kde podle čtvrtého evangelia Jan zpočátku křtil. Mojžíšův památník na hoře Nebo je místo se silným symbolickým významem: hovoří o našich podmínkách jakožto poutníků mezi „již“ a „ještě ne“, mezi tak velkým a tak krásným zaslíbením, že stojí za to zastavit se

v cestě, a mezi naplněním, které nás překračuje, které převyšuje také tento svět. Církev prožívá sama v sobě tuto „eschatologickou a poutnickou danost“: je již spojena s Kristem, svým Ženichem, ale slaví svatbu zatím jen v předchuti v očekávání jeho slavného návratu na konci časů (srov. LG 48–50). V Betánii jsem měl to potěšení požehnat základní kameny pro dva chrámy, které se již budují na místě, kde svatý Jan křtil. Tento fakt je znamením otevřenosti a respektu, jaké panují v hašimovském království v oblasti náboženské svobody a křesťanské tradice, a to zaslouží velké ocenění. Měl jsem tak možnost projevit náležitou vděčnost spolu s hlubokou úctou k muslimskému společen-

ství, náboženským vůdcům, diplomatickému sboru a rektorům univerzit shromážděných u mešity Al-Husseina bin-Talal, kterou dal vystavět král Abdallah II. na památku otce, slavného krále Husseina, který přijal papeže Pavla VI. při jeho historické pouti v roce 1964. Jak důležité je, aby křesťané a muslimové žili spolu v míru a ve vzájemné úctě! Díky Bohu a vládnoucím činitelům – v Jordánsku tomu tak je. Modlil jsem se proto, aby tomu tak bylo i jinde, a myslím jsem zvláště na křesťany, kteří v sousedním Iráku žijí naopak v obtížné situaci.

V Jordánsku žije významná křesťanská komunita, rozmnožená o palestinské a irácké utěčence. Jedná se o významnou a oceňovanou přítomnost ve společnosti, také díky výchovné a pečovatelské činnosti, prokazované lidské osobě bez ohledu na její etnickou nebo náboženskou příslušnost. Krásným příkladem je rehabilitační středisko Regina Pacis v Ammánu, které přijímá četné osoby postižené invaliditou. Při jeho návštěvě jsem sem mohl přinést slova naděje, ale také já jsem byl obdarován svědectvím obohacným lidským utrpením a soucitem. Jako znamení úsilí Církve v oblasti kultury jsem navíc požehnal základní kámen univerzity v Madabě z latinského patriarchátu v Jeruzalémě. Prožil jsem to jako velkou radost, že jsem mohl dát počátek této nové vědecké a kulturní instituci, protože ukazuje hmatatelným způsobem, že Církev podporuje hledání pravdy a společného blaha a poskytuje otevřený prostor pro všechny, kteří se chtějí angažovat při takovém hledání, protože to je nezbytným předpokladem pravého a plodného dialogu mezi civilizacemi. V Ammánu se rovněž konaly dvě liturgické slavnosti: nešpory v řecko-melchitské katedrále svatého Jiří a mše svatá na mezinárodním stadionu; a ty nám poskytly možnost vychutnat společně, jak je krásné cítit se

Pokračování na str. 12

Když jsme postaveni před úkol, abychom se svou osobní volbou podíleli na výběru těch, kterým bude svěřena pravomoc rozhodovat o směru, jímž se má ubírat další vývoj společnosti, jsme často na rozpacích. Jednak těžko hledáme takové osobnosti, jejichž osobní kvality by byly opravdovým doporučením, jednak si připadáme příliš bezmocní vzhledem ke společenské realitě, která se vyvíjí jakoby mimo nás, se kterou sice nejsme spokojeni, ale raději se stáhneme do svého soukromí, kde si ještě vedeme podle svého.

Nám křesťanům musí jít přitom o více než o osobní úspěch, na jaký myslí většina voličů. Křesťan, pozvaný k volební urně, by měl si být vědom své odpovědnosti před Bohem i před lidmi. I při rozhodování, zda vůbec volit, mělo by nám naše svědomí připomenout, že neúčast ve volbách není vůbec neutrálním rozhodnutím, nýbrž lehkomyslným uvolněním prostoru, který mohou zaujmout ti nejméně

žádoucí kandidáti. Kdo si myslí, že jeden hlas nic nerozhodne, je na velkém omylu. Ani ta největší většina se neskládá z ničeho jiného než z jednotlivých hlasů. Ostatně máme zkušenosti, že

Editorial

nežádoucí usnesení může být přijato většinou pouhého jednoho hlasu. I taková společenská angažovanost, jako je účast na volbách, je jedním z konkrétních prostředků, jak razit zde na tomto světě cestu pro Boží království. Stačí si představit, jak by se změnila situace, kdyby všichni, tedy i papíroví křesťané, se konečně vzpamatovali a začali důsledně prosazovat spravedlnost, právo a pravdu s takovou houževnatostí, jak to dělají pro svou věc zavilí Boží nepřátelé! Naši povinností je také opatřovat si potřebné informace, seznamovat se co nejdůkladněji s kandidáty a předkládat jim zcela jasně a nekompromisně požadavky na základě znalostí, čemu nás učí Církev o spravedlivém uspořádání

společnosti, a také si je pak volat k odpovědnosti, jak se za naši věc angažují.

U mnoha z nás se ještě uplatňuje smutná zkušenost s totalitami, které nám dávaly pocítit naši bezmocnost: především ta druhá nás všemi možnými způsoby vychovávala k formalismu, a tím k apatii ke společenskému dění a k úniku do svého umělého soukromého světa. Právě v té době, kdy ideologické násilí začalo nejvíce křivit lidské charaktery, vstoupily do našeho domácího soukromí první televizní obrazovky a poskytly mocipánům neslýchaný prostředek, jak si nás najít i v intimitě našich domovů a s našlehanou pěnou nejrůznější zábavy nás postupně krmit svým ideologickým opiem. Vytvořil se kult televizních „hvězd“ a „hvězdiček“, které se na jedné straně tvářily jako naši nejlepší přátelé a na druhé straně servilně sloužily svým chleboďárcům a nechávaly se od nich vyznamenávat za své „ideologické“ zásluhy.

Pokračování na str. 13

Ve jménu trojediného Boha

Zamyšlení nad liturgickými texty
dnešní slavnosti

Jděte do celého světa.

Odejdí s jedenácti do Galileje na místo, které Ježíš zvolil pro dnešní slavnostní setkání. Obnov svou úctu a pokoru, aby ses na ně dobře připravil. Pán dnes přichází v podobě, která vybízí, aby se mu na kolenu poklonili i ti, kteří ještě váhají, zda mají uvěřit.

Aby už nebylo nejmenších pochyb, že vznešené poslání, které Ježíš svěří svým věrným, je božského původu, přichází jako svrchovaný Pán nebe a země a také se tak představuje. Rozvažuj pozorně a s úctou o jeho slovech.

Mně je dána veškerá moc na nebi i na zemi. Vždyť jsem to já, skrze něhož „všechno bylo stvořeno“, a je tedy zcela přirozené, že mě větry i moře poslouchají⁽¹⁾. Já jediný také mohu učit jako ten, který má moc⁽²⁾, abych všem, kdo mě přijali, dal moc stát se Božími dětmi⁽³⁾. Já jsem přišel jako ten, kdo má moc odpouštět hříchy⁽⁴⁾.

Není však největším důkazem Ježíšovy božské moci skutečnost, že tu Boží Syn, zrozený z čisté Panny, stojí před tebou živý v lidském těle, které lidé zabili, jak je stále zřejmé z jeho oslavených ran? *Který bůh je tak velký jako Bůh náš?*⁽⁵⁾

Tento Bůh nepatří k bohům, které si člověk vytváří ve své fantazii, aby si nějak vysvětlil nevysvětlitelné. Tento Bůh nemá původ v ničem lidském. *Přebývá v nedostupném světle.*⁽⁶⁾ Představa o jeho podstatě a o jeho vnitřním životě by nikdy nemohla vstoupit na lidskou mysl, kdyby Bůh sám se člověku nezjevil, ale ani poté, co Bůh sám zjevil pravdu o sobě, nebude v možnostech lidského rozumu pochopit, jak velký a nekonečný je tento Pán všeho světa, neboť je tak nesmírný, že ani celá věčnost nepostačí, abychom obsáhli jeho poznání, a budeme vždy znovu stát jakoby na jeho začátku. Nejvyšší a nejdokonalejší bytost nemůže být jiná než taková, jaká je: jedna jediná ve třech Osobách rovných a rozličných.

Uvědom si, jak je to bláhodivé, jestliže chceš sám ze sebe dělat míru všech věcí.

Bytí dosahuje svého vrcholu a plnosti nikoliv v člověku, nýbrž jedině v Bohu. Proto na Bohu není nic mimořádného, ON se nijak nevymyká z řádu bytí, naopak, jedině a právě v NĚM je bytí ve své plnosti a dokonalosti nejvyššího řádu. Všechno ostatní, co je mimo něj, co není Bůh a co vyšlo z jeho ruky, nese v sobě větší či menší míru nepřekročitelné omezenosti.

Proto můžeme o sobě uvažovat vždy jen s pokornou vděčností k trojedinému Bohu, který nás ze všeobsahující plnosti své moci obdaril darem bytí a života v té míře a s tím záměrem, jaký On sám ve své nejvyšší moudrosti a dobrotivé lásce od věčnosti rozhodl a ustanovil. Tím více nás musí naplňovat vděčným a pokorným úžasem, že si nás vyvolil za své děti i za své apoštoly:

»*Jděte do celého světa!*« Ke komu to Ježíš promlouvá? Věříš tomu, že takový úkol je vůbec splnitelný? Posílá jedenáct zcela nevzdělaných a prostých, bezvýznamných nemajetných Galilejců: – *Jděte ke všem národům* bez rozlišování toho, jaké je jejich náboženství, kultura, jejich dějiny, jejich panství a moc a jaký je či bude jejich vztah k vám a k tomuto jedině pravému náboženství. Jděte i k těm, kteří vás budou pronásledovat, i mezi ty, kteří se podle svého dosavadního názoru domnívají, že *slouží Bohu tím, když vás zabijí*⁽⁷⁾.

Jděte ke všem a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Ne pouze to, co se jim bude líbit, co jim bude vyhovovat, co zapadá do jejich dosavadního smýšlení, do jejich obyčejů a zvyklostí. Není rozhodující to, co u nich najdete. Moje slovo není dalším z mnoha učení. *Já jsem přišel na svět, abych vydal svědectví pravdě.*⁽⁸⁾ Celý a rozhodující smysl hlásání evangelia je právě v tom, abyste všechny lidi naučili tomu, co jsem vám přikázal. Ty, kteří uvěří a přijmou od vás moje slovo, *křtíte ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého*, aby jako děti Otce mého a Otce vašeho skrze Duchu Svatého byli přijati za vlastní a za spoludědice.

Nenechám vás sirotky.⁽⁹⁾

Já jsem s vámi po všechny dny. Nejen proto, abyste neztráceli odvahu, ale také proto, abyste nezapomínali, že jste ratolesti, a **kmen jsem Já**⁽¹⁰⁾, abyste nezačali spoléhat více na své dovednosti a důmysl, na své nápady, plány a taktiky než na pramen všeho života. Já chci být s vámi, abys-

Liturgická čtení

1. čtení – Dt 4,32–34.39–40

Mojžíš řekl lidu: „Ptej se dávných dob, které tě předcházely ode dne, kdy Bůh stvořil člověka na zemi, ptej se od jednoho konce nebes k druhému: stalo se někdy něco tak velkého nebo bylo něco podobného slyšet, aby nějaký národ slyšel hlas Boha, mluvícího z ohně, jako jsi slyšel ty, a zůstal naživu? Nebo zkusil nějaký bůh přijít a vyvolit si národ uprostřed jiného národa zkouškami, znamenými, divy, bitvami, mocnou rukou, napřaženým ramenem, úžasnými děsnými činy, jak pro vás to všechno učinil Hospodin, váš Bůh, před vašimi zraky v Egyptě?

Uznej to dnes a uvaž v srdci: je to Hospodin, Bůh nahoře na nebi jako dole na zemi; není jiného boha. Zachovávej jeho nařízení a jeho příkazy, které ti dnes přikazuji, abys byl šťastný ty a tvoji synové po tobě, abys dlouho žil na zemi, kterou ti Hospodin, tvůj Bůh, dává navždy.“

2. čtení – Řím 8,14–17

(Bratři a sestry!) Všichni, kdo se dávají vést Božím Duchem, jsou Boží synové. Nedostali jste přece ducha otroctví, že byste museli zase znova žít ve strachu. Dostali jste však ducha těch, kdo byli přijati za vlastní, a proto můžeme volat: „Abba, Otče!“ Spolu s naším duchem to potvrzuje sám Duch Svatý, že jsme Boží děti. Jsme-li však děti, jsme i dědici: dědici Boží a spoludědici Kristovi. Musíme ovšem jako on trpět, abychom tak mohli spolu s ním dojit slávy.

Evangelium – Mt 28,16–20

Jedenáct učedníků odešlo do Galileje na horu, kam jim Ježíš určil. Uviděli ho a klaněli se mu, někteří však měli pochybnosti.

Ježíš k nim přistoupil a promluvil: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte tedy, získejte za učedníky všechny národy, křtíte je ve jménu Otce i Syna i Duchu Svatého a učte je zachovávat všechno, co jsem vám přikázal. Hle, já jsem s vámi po všechny dny až do konce světa!“

te vy zůstávali se mnou, protože *beze mne nemůžete dělat nic*⁽¹¹⁾.

Hospodinovo slovo je správné, spolehlivé je celé jeho dílo.⁽¹²⁾ Ale jak se za dva tisíce let přiblížilo naplnění úkolu, který nám Pán uložil?

Bratr Amadeus

⁽¹⁾ Mt 8,27; ⁽²⁾ Lk 4,32; ⁽³⁾ Jan 1,12;

⁽⁴⁾ Mk 2,10; ⁽⁵⁾ Ž 74,14; ⁽⁶⁾ 1 Tim 6,16;

⁽⁷⁾ srov. Jan 16,2; ⁽⁸⁾ Jan 18,37;

⁽⁹⁾ srov. Jan 14,18; ⁽¹⁰⁾ Jan 15,1;

⁽¹¹⁾ Jan 15,5; ⁽¹²⁾ resp. žalm 34

Komunistický režim si v Sovětském svazu více než 70 let (1917–1991) osoboval právo zřídít na zemi jakýsi druh pozemského ráje. Ale tento ráj nemohl mít trvání, protože byl založen na lži, na pohrdání člověkem a lidskou důstojností, ano – na nenávisti k Bohu a k jeho Církvi. Byla to říše, ve které Boží a duchovní hodnoty nemohly ani neměly mít vůbec místo. Všechna znamení, která lidem připomínala Boha, Krista a jeho Církev, byla z veřejného života a ze zorného pole lidí odstraněna. Byla tu však jedna skutečnost, která lidem Boha nejvíce připomínala: kněží. Z toho důvodu nesměl být kněz viditelný, ba co více, nesměl vůbec existovat.

Pro pronásledovatele Krista a jeho Církve byl kněz nejnebezpečnější osobou. Snad podvědomě vycítili důvod, proč platil kněz za nebezpečnou osobu. Prvým důvodem bylo: jen kněz mohl lidem dát Boha, Krista, konkrétním a nenahraditelným způsobem, tj. v Eucharistii a ve svatém přijímání. Proto bylo slavení mše svaté zakázáno. Ale žádná lidská moc nebyla s to porazit Boží moc, která působila v Církvi a především ve svátostech.

Během těchto temných let byla Církev v obrovském Sovětském svazu nucena žít v podzemí. Ale nejdůležitější věcí bylo: Církev byla živoucí, dokonce velice živoucí, i když scházely viditelné struktury, i když scházely sakrální stavby, i když panoval veliký nedostatek kněží. Církev byla velice životná, protože jí nechyběla Eucharistie, i když byla pro věřící přístupná jen velice zřídka, protože duším nechyběla obrovská víra v eucharistické tajemství, protože nechyběly ženy, často matky a babičky, s „kněžskou“ duší, které s neobyčejnou láskou, citem, něžností a svrchovanou úctou přechovávaly a dokonce rozdělovaly Eucharistii podobně jako v prvních staletích křesťanů, kteří se řídili heslem: „cum amore ac timore“ – s láskou a úctou.

Tři „eucharistické“ ženy

Mezi četnými příklady „eucharistických žen“ z dob sovětského podzemí představují zde tři ženy, které jsem osobně znal: Marii Schneiderovou (matka autora), Pulcherii Kochovou (sestra autorova dědečka) a Marii Stangovou (farnici z diecéze Karaganda).

Marie Schneiderová, moje matka, mi vyprávěla, jak po druhé světové válce deportoval stalinický režim Němce z Černomoří a z Povolží k nuceným pracem na Ural. Všichni byli internováni v chudých chatrčích v městském ghettu. Bylo mezi nimi několik tisíc německých katolíků. Občas se k nim odebralo v největší tajnosti několik katolických kněží, aby jim udělovali svátosti. Dělal to s nasazením vlastního života. Mezi těmi, kteří přicházeli nejčastěji, byl P. Alexij Saritsky, ukrajinský řeckokatolický kněz, který celebrou i v latinském ritu. Zemřel jako mučedník 30. října 1963 v blízkosti Karagandy

a papež Jan Pavel II. ho v roce 2001 prohlásil za blahoslaveného. Věřící ho nazývali s láskou „Boží vagabund“.

V lednu 1958 přišel Pater Alexij náhle tajně ze svého exilu v Karagandě do Krasnokamsku u Permu na Uralu.

P. Alexij usiloval o to, aby co nejvíce věřícím umožnil přijetí svatého přijímání. Proto doslova ve dne v noci zpovídal, nespál a nejedl. Věřící mu říkali: „Otče, musíte se najíst a vyspat!“ Ale on odpověděl: „Nemohu, protože policie mě může každou chvíli zatknout a mnoho osob by zůstalo bez zpovědi a svatého přijímání.“ Když se všichni vyzpovídali, začal P. Alexij mši svatou. Náhle se ozval hlas: „Blíží se policie!“ Marie Schneiderová, která se účastnila mše svaté, řekla knězi: „Otče, já vás mohu ukrýt. Utečme!“ Žena odvedla kněze do jednoho domu mimo německé ghetto a ukryla ho ve světnici, kam mu přinesla i něco k jíd-

lu. Přitom mu řekla: „Otče, nyní se můžete konečně najíst a odpočinout si. V noci utečeme do sousedního města.“ Ale P. Alexij byl smutný, protože mnoho lidí se vyzpovídalo, ale nemohlo přijmout svaté přijímání, protože mše svatá byla při náhlém ohrožení policií přerušena. Marie Schneiderová řekla: „Otče, všichni věřící mohou s velkou vírou a velkou odevzdaností přijmout duchovní svaté přijímání a my doufáme, že se budete moci vrátit a svaté přijímání nám podáte.“

Když byl večer, začali připravovat útek. Marie Schneiderová nechala své dvě malé děti u své matky a zavolala Pulcherii Kochovou (manželovu tetu). Obě ženy vzaly otce Alexije a utíkaly s ním lesem 12 km ve sněhu a mrazu –30°. Přišli na malé nádraží, kde ženy koupily P. Alexiji jízdenku a posadily se s ním do čekárny, protože museli hodinu čekat na příjezd vlaku. Náhle se otevřely dveře a vstoupil policista. Šel přímo ke knězi a zeptal se ho: „Kam jedete?“ Kněz byl v takovém šoku, že nedokázal odpovědět. Nebál se o svůj život, ale o život mladé matky Marie. Mladá žena však odpověděla policistovi: „To je náš přítel a my ho doprovázíme. Tady je jeho jízdenka,“ a ukázala ji policistovi. Když se na ni podíval, řekl: „Nenastupujte do posledního vozu, ten bude v další stanici odpojen. Šťastnou cestu!“ P. Alexij se podíval na Marii Schneiderovou a řekl: „Bůh nám poslal anděla! Nikdy vám nezapomenu, co jste pro mne udělaly. Když to Bůh dovolí, vrátím se, abych vám podal svaté přijímání a při každé mši svaté se budu modlit za vás a za vaše děti.“

Po roce se P. Alexij mohl do Krasnokamsku vrátit. Tentokrát mohl sloužit mši svatou a podat věřícím svaté přijímání. Marie Schneiderová ho prosila: „Otče, mohl byste mi zde nechat proměněnou hostii? Moje matka je těžce nemocná a chtěla by před smrtí přijmout svaté přijímání.“

Kříže v kazašské stepi

SESTRA FRANTIŠKA MARIE OD UKŘIŽOVANÉ LÁSKY

19. února letošního roku zemřela sestra Františka Marie od ukřižované Lásky po životě naplněném obětí a láskou. Byla to mystička našich dnů. Setkávali jsme se na stránkách Světla občas s jejími meditacemi. Jejím přáním bylo šířit důvěru v bezmeznou Boží lásku, ze které sama žila a působila a kterou předávala lidem ve svých spisech. Vzniklo tak několik knih, které předávaly čtenářům láskyplným způsobem důležitou pomoc k rozjímání o božských tajemstvích. Sestra Františka Marie vedla skrytý život v modlitbě a rozjímání. Její přímluva a spisy nás budou nadále provázet. Přinášíme jedno z jejich rozjímání:

Nestarejte se tolik o blaho svého těla. Proste mě o spásu pro svou duši. Proste mě, aby všechna srdce tíhla k míru a k vzájemnému smíření.

Darujte mi svá chladná, slepá, hluchá srdce. Darujte mi je všichni a proste, abych je proměnil. Darujte mi vše, protože vše potřebuje moje uzdravení, moji milost a moji lásku.

Vložte zápasy, vzdechy celého stvoření do milosrdenství mých svatých ran. Přiložte k tomu svou víru, svou důvěru, svou naději. Já vše představím spolu se svým probodeným Srdcem vašemu nebeskému Otci, který vás miluje více, než kdokoliv z vás může pochopit.

Chopte se ruky své Matky. Ona je Matkou vás všech, Matka milosrdenství, Matka bolesti a Královna míru.

P. Alexij jí dal posvěcenou hostii pod podmínkou, že svaté přijímání bude vykonáno s největší možnou úctou. Marie slíbila, že to tak udělá. Než se se svou rodinou přestěhovala do Kyrgyzstánu, podala matce svaté přijímání. Vzala si k tomu bílé rukavice, hostii podala matce pinzetou. Pak spálila obal, ve kterém byla hostie přechovávána.

* * *

Rodina Marie Schneiderové a Pulcheria Kochová se pak přestěhovaly do Kyrgyzstánu. V roce 1962 sem P. Alexij tajně přijel a hledal Marii a Pulcherii ve městě Tokmak. Sloužil tam mši svatou v Mariině domě a pak podruhé u Pulcherie Kochové. P. Alexij přenechal z vděčnosti za poskytnutou pomoc Pulcherii konsekrovanou hostii. Dal jí tento návod: „Nechávám vám jednu posvěcenou hostii. Konejte po devět prvních pátků pobožnost ke cti Nejsvětějšího Srdce Ježíšova. Pozvěte k sobě osoby, kterým můžete plně důvěřovat, a všechno se musí konat v naprosté tajnosti. Po devíti měsících můžete hostii přijmout, ale udělejte to s největší úctou!“ A tak se stalo. Devět měsíců se konaly v Tokmaku tajné eucharistické adorace. I Marie Schneiderová patřila k ženám, které se adorace účastnily. Klečely před malou hostií a všechny adorující ženy si přály přijmout svaté přijímání. Byla zde však jen jediná malá hostie, ale mnoho osob, které by chtěly přijmout svaté přijímání. Proto P. Alexij rozhodl, aby po devíti měsících přijala hostii Pulcherie a že ostatní ženy mají vykonat duchovní svaté přijímání. Tato duchovní svatá přijímání byla také velice drahocenná, protože uschopňovala ženy, aby svým dětem tak říkajíc s mateřským mlékem předávaly hlubokou víru a lásku k Eucharistii.

Předání malé konsekrované hostie bylo posledním pastoračním úkonem blahoslaveného Alexije Saritského. Brzy po této misijní cestě do Kyrgyz-

stánu byl v dubnu 1962 zatčen a odvezen do koncentračního tábora v Dolince u Karagandy. Po mnoha mučeních a pokořeních obdržel 30. října 1963 palmu mučedníků „ex aerumnis carceris“ – na následky utrpení ve vězení. Ten den slaví všechny katolické kostely v Rusku jeho liturgickou slavnost. Řeckokatolická církev si jeho památku připomíná 27. června. Byl to světec Eucharistie, který uměl vychovávat eucharistické ženy. Tyto ženy byly jako květiny, které rozkvetly v temnu a opuštěnosti podzemní církve, aby neztrácela svou životnost.

* * *

Třetím příkladem eucharistické ženy je Marie Stangová, Němka z volžské oblasti, která byla deportována do Kazachstánu. Tato matka a babička prožila v životě mnoho utrpení, ustavičného odříkání a obětí. Byla

však člověkem velké víry, velké naděje a duchovní radosti. Již jako mladá dívka chtěla svůj život zasvětit Bohu. Komunistické pronásledování a deportace změnily její životní cestu na cestu plnou utrpení. Marie Stangová napsala ve svých vzpomínkách: „Vzali nám kněze. V blízké vesnici byl kostel, ale bez kněze. Nebyla tam Nejsvětější svátost. Ale bez kněze a bez Nejsvětější svátosti byl kostel chladný. Musela jsem trpce plakat.“

Od té doby se Marie denně modlila a přinášela oběti s následujícími slovy: „Pane, dej nám zase kněze a dej nám svaté přijímání. Snesu ráda z lásky k Tobě cokoli, Nejsvětější Srdce Ježíšova!“ Na tomto odlehlém místě ve východním Kazachstánu shromažďovala Marie Stangová každou neděli tajně ženy k modlitbě. Během nedělního shromáždění ženy plakaly a modlily se: „Maria, naše nejsvětější a nejmi-

lejší Matko, pohlédni na nás, jak jsme ubohé. Dej nám znovu kněze, učitele a pastýře!“

V roce 1965 mohla Marie Stangová jednou za rok cestovat do Kyrgyzstánu, kde žil v exilu katolický kněz. V odlehlých obcích východního Kazachstánu neviděli němečtí katolíci kněze již více než dvacet let. Marie napsala: „Když jsem přijela do Frunze, našla jsem tam kněze. Když jsem vstoupila do jeho domu, spatřila jsem svatostánek. Nikdy jsem si neuměla představit, že ještě někdy uvidím svatostánek a Pána v Eucharistii. Padla jsem na kolena a dala jsem se do pláče. Pak jsem se přiblížila ke svatostánku a políbila jsem ho. Než jsem se vrátila do své vesnice v Kazachstánu, dal mi kněz bursu s několika proměněnými hostiemi.“ Když se věřící poprvé shromáždili v přítomnosti Nejsvětější svátosti, řekla jim Marie: „Máme radost a štěstí, jaké si nikdo neumí představit: máme Pána v Eucharistii a smíme ho přijmout.“ Přítomní odpověděli: „Nemůžeme přijmout svaté přijímání, už mnoho let jsme se nezpovídali.“ Pak se spolu poradili a dospěli k tomuto závěru: „Doba je tak těžká, a když nám byla přinesena Nejsvětější svátost ze vzdálenosti 1000 km, bude k nám Bůh milostivý. Duchovním způsobem přistoupíme ke zpovědnici před kněze. Vzbudíme úkon dokonalé lítosti a každý z nás si uloží pokání.“ Tak to také udělali a přijali s pláčem svaté přijímání. Byly to současně slzy lítosti i radosti.

Tricet let shromažďovala Marie Stangová věřící k modlitbě, učila děti i dospělé katechismu, připravovala snoubence na manželství, konala pohřby a rozdávala svaté přijímání. Pokaždé tak činila s planoucím srdcem a posvátnou bázní. Byly to skutečně kněžské a eucharistické ženy.

Pramen: Athanasius Schneider, Dominus est, LE Vaticano 2008

Překlad -lš-

ODPOVĚĎ CHILSKÉ VLÁDY

Chilská vláda odmítla zahraniční nátlak ze strany OSN, aby povolila potraty. Ministr Viera-Galo prohlásil, že žádná země na světě se neřídí všemi požadavky Rady pro lidská práva. Za důležitější pokládá Chile chránit ženy před kriminalitou a zajistit veřejnou bezpečnost. Rovněž práva původních domorodců není možno přehlížet.

Kath-net

Pán Ježíš o svých kněžích

KNĚZ JE ŽIJÍCÍ EUCHARISTIÍ

Protože jsem Vykupitel, jsem také nejvyšší Prostředník mezi lidmi a Trojicí, mezi Trojicí a lidmi.

Jaké je to pro lidi potěšení, že mají Boha-Člověka, Srdce Člověka-Boha, který má stejné útroby lásky jako oni! Co by bylo z lidstva, kdyby Slovo nebylo přijalo totéž tělo, jako mají lidé?

Ale jedním z prvních cílů, které Slovo sledovalo, když se stalo člověkem, bylo vytvořit v NĚm a s Ním kněze, učinit ho podobným Jemu, přetvořit lidské tělo, aby se zbožstilo v NĚm. A aby to uskutečnilo, aby ustanovilo zde na zemi tento vybraný oddíl, tuto legii tvorů více než andělských, vytvořilo Církev, aby je živila a ve svém lůně připravila pro oltář, aby z nich udělala anděly pro oběť, přetvořila je v NĚho, aby činili trvalým Jeho umučení a Jeho smrt v Eucharistii k prospěchu všech duší, aby díky nim mohly v NĚm dosáhnout spásy.

Sledujte, jaký byl hlavní motiv vtělení Slova: očistit svět a učinit svou přítomnost trvalou dvěma způsoby: v Eucharistii a v Kněžství, které je jako druhá, putovní Eucharistie. Protože Moji kněží nemají zachovávat Eucharistii pouze božskou mocí, kterou jim Bůh udělil, když pronášejí slova proměňování (jsou jejími opatrovníky). Oni dokonalým přetvořením ve Mne mají být nejen ciboriem, které Mě obsahuje, ale druhým Mnou, totéž Moje Tělo, Moje Krev v síle tohoto přetvoření ve Mne.

Jaké to věci vykonala Boží láska: stvoření, vykoupění, milovanou Církev se všemi svátostmi a zdroji její lásky k hříšníkům, aby byli spaseni! Ale největší věc je Církev s kněžím, druhými Mnou na zemi, aby obnovili duše, biskupové a kněží přetvoření ve Mne, kteří v sobě zvětšují Moji přítomnost na zemi tak, jak se to děje v Eucharistii.

Když jsem řekl při Poslední večeři: *Toto je moje Tělo, toto je moje Krev*, měl jsem na mysli prodloužení tohoto Těla a této Krve v kněžích přetvořených ve Mne, kdy se i oni stali v tomto smyslu živoucí Eucharistií s totožným cílem: žít obětovaní ve prospěch světa. V Mé duši byl přítomen záměr, aby i oni se ztratili jako svátostné způsoby a aby byli nyní přetvoření ve Mne pro spásu duší. Touhou Otce, nadějí Boha-Člověka je vidět v nich druhého Ježíše. Chci, aby byli Ježíšem dokonalým. Jak? Tim, že Mě napodobují a přetvářejí se zevně i vnitřně ve Mne skrze ctnosti a svou lásku ke Mně.

Poslání kněze nekončí u oltáře, naopak, zde tak říkajíc začíná, protože zde se rodí kněz pro kněžství, zde začíná dokonalá jednota s věčným Veleknězem, která má růst každý den, každou hodinu skrze lásku a bolest, až dospěje k dokonalému přetvoření ve Mne. Kněz přetvořený ve Mne musí reprodukovat Mne samotného sám v sobě v jakémkoliv aspektu, ze kterého Mě vidí. Ale Můj pravý aspekt na zemi je obětovaná láska, oběť z lásky.

Dokonalý kněz musí rozšířit svou duši, své ideály, své srdce, svou energii, svou čistotu, své ctnosti, své kvality, které přijal, a dokonce samotnou svoji duchovní vitalitu, aby dospěl k podobnosti se Mnou ve všech svých aspektech lásky, trpělivosti, pokory, oběti, učenlivosti, sebezapření, poslušnosti. Aby jeho duše byla odleskem Eucharistie, aby se připodobnil Ježíši v jeho univerzální lásce, byl pro všechny vším, daroval se totálně ve svatém výkonu apoštolátu ve prospěch duší.

Kdyby kněží pochopili tyto Moje myšlenky, dělali by pokroky ve svém nevyhnutelném přetváření ve Mne (což je v těchto posledních časech naléhavější než kdykoliv jindy) a dali by cirkulovat v celém svém bytí této

PLNOMOCNÉ ODPUSTKY PRO ROK KNĚŽÍ

Svatý stolec vydal dekret (N. 0328), podle kterého je možno v průběhu Roku kněží získat zvláštní plnomocné odpustky. Kněží získají plnomocné odpustky za obvyklých podmínek, když se pomodlí ranní nebo večerní chvály před Nejsvětější Svátostí buď vystavenou nebo ve svatostánku a zbožně poslouží svátostmi, zvláště svátostí pokání. Odpustky je možno přivlastnit zemřelým spolubratřím.

Věřící získá plnomocné odpustky, když se zbožně účastní mše svaté a pomodlí se za posvěcení kněží nebo na tento úmysl vykoná nějaký dobrý skutek. Doporučenými dny pro tyto odpustky jsou zvláště první a poslední den Roku kněží (19. červen), 4. srpen 2009 (150. výročí smrti Jana Marii Vianneye) a první čtvrtky v měsíci nebo jiný den stanovený v diecézi.

Částečný odpustek získá věřící, když se pomodlí 5x Otčenáš, Zdravas Maria a Sláva Otci anebo jinou schválenou modlitbu k Božskému Srdci na úmysl, aby si kněží zachovali čistotu a svatost života.

božské míze, sjednocení v jednotě Trojice.

Takový byl ideál Otce, když si je vyvolil, aby byli druhým Mnou a On v nich mohl mít zalíbení jako ve svém milovaném Synu. Kéž by nepohrdali Božím darem a usilovali, aby vzrůstalo proudění božského života v jejich duších a jejich tělech jako prověrka víry a naděje v Trojici, která se v nich uskutečňuje, lásky a vděčnosti ke Mně, kterou se mají vyznačovat, protože je nosím důvěrně ve svém Srdci a ve své duši (CC 52, 146-158).

Jsem některým na obtíž, Já, který jsem láska a něžnost!

Jiný důvod, který Mě zarmucuje, je nedostatek lásky a málo úcty některých kněží k nejvznešenější svátosti – Eucharistii, ke které jsou připoutáni zvláštním způsobem.

Projevují málo lásky, když žijí daleko od svatostánků, nenavštěvují Mě, nepřicházejí Mě potěšit, nemají ono intimní a dokonalé přátelství, které by měli uzavřít se Mnou, největší ze všech přátelství, jaké můžeme s přítelem uzavřít. Dávají přednost tvorům a jejich zájmům, místo aby se spokojili s tím, že budou nějaký čas v Mé přítomnosti. A Já je tolik miluji! Navíc dávají svým chladem ke svátosti lásky špatný příklad věřícím.

Mnozí kněží, když odslouží svou mši, nevzpomenou až do dalšího dne, že existují na oltá-

řích ve svátostné způsobě (práve z lásky, kterou k nim chovám).

Tato zapomnětlivost, plod lhostejnosti, která naplňuje jejich srdce, Mě hluboce zraňuje. Oba, Já i kněz, pro Moji nekončnou náklonnost, se účastníme Eucharistie skrze proměnění Hostie ve mši, ve které Mě on nejen poskytuje svou pomoc, nýbrž ztotožněn se Mnou je druhým Mnou: to znamená, že v uskutečnění proměnění, v tomto tajemství lásky, která uskutečňuje představení, je samotným Mnou.

To by měl být navíc důvod, proč by kněží s mimořádnou horlivostí měli konat eucharistickou adoraci. Oni více než kdokoliv jiný znají úžasný zázrak lásky, který se zde uskutečňuje, ale mnoho Mých kněží se ani nezastaví, aby se nad tím zamysleli, aby prohloubili toto vědomí a děkovali za tento zázrak lásky, kterému mnozí věřící přikládají větší důležitost než oni! Tento chlad, tato lhostejnost, tato nevďečnost těch, kteří jsou Moji, zraňuje Mou duši.

Kolikrát se smutný dívám, jak se vzdalují ode Mne a dávají zemi přednost před nebem. Kolikrát jejich roztržitost, jejich náklonnost k tvorům a ke světu je vzdaluje od svatostánků! A především kněží svatokrádežníci by chtěli, aby svatostánky na zemi ani neexistovaly, rozmrzele utíkají od jediné věci, která by je mohla spasit: od Moji společnosti!

A proč Mě tak hluboce zraňuje lhostejnost těch, kteří by měli

Věrnost ke Kristu – věrnost kněze

pocívat žár a měli by nacházet svou rozkoš u svatostánků a žit z tepla, které z nich vyzařuje?

Protože toto všechno vyplývá z nedostatku lásky a nedostatek lásky je činí vlažnými v Mé službě. Ale tato vlažnost je následkem nedostatku modlitby a vnitřního života, hříchů v duši, které tam klidně kupí, místo aby usilovali, aby si zachovali čisté svědomí.

Kolik z nich ztrácí trpělivost, když mají rozdávat přijímání a rozdávají je s neochotou a nevhodným způsobem! Bylo by lepší, kdyby se Mne vůbec nedotýkali a nechali duše hladové. S jak neslychanou nedbalostí nechávají padat na zem úlomky, s jakým spěchem, a vůbec se o to nestarají! Není zde pečlivost, není zde jemnost, není zde čistota, není zde úcta, není zde láska, když při různých příležitostech berou do rukou Mé nejsvětější Tělo, se kterým by měli zacházet s jemností a něžností!

Kdybych jim tak dal vidět, jaké to je, když z jejich nedbalosti padám na zem a šlape se po Mně! Toto všechno Mě velice zarmucuje a hluboce to uráží Mého Otce a Marii. Tento způsob zacházení s posvátným a s Nejsvětějším Mě zraňuje v hloubi duše. Příliš často jsem svým vlažným kněžím na obtíž! A to je pro Moji citlivost strašné utrpení. Když vidím a cítím, jak je zatěžuji, že jsem břemenem v jejich službě duším, kterým z povinnosti jsou zasvěceni, zraňuje Mě to v nejhlubším nitru.

Být na obtíž, Já, který jsem jen láska a něžnost! Být zátěž, Já, který se svěřuji jejich vlažnosti, jejich lhostejnosti a jejich hříchům, abych je očistil, těm, kteří jednájí, jako by v jistém smyslu byli kněžím jen podle jména, ale jsou tomu na hony vzdáleni, i když se zdá, že jimi jsou (CC 49, 159–169).

(Pokračování)

Z knihy

*Conchita Cabrera de Armida:
Sacerdoti di Cristo.
Città Nuova, Řím 2008,
str. 146–154
Přeložil -lš-*

V předvečer své cesty do Afriky měl papež Benedikt XVI. promluvu k plenárnímu shromáždění Kongregace pro klérus. To se koná vždy jednou za rok k určitému tématu. Tento rok se konalo toto plenární shromáždění v duchu hesla: „Misijní identita kněze v Církvi“. Papež využil této příležitosti, aby přinesl významné sdělení:

Abych podpořil úsilí kněží o duchovní dokonalost, na které významně závisí účinnost jejich služby, rozhodl jsem se, že vyhlásím „Rok kněží“, který bude trvat od 19. června 2009 do 19. června 2010. Na tento rok totiž připadá 150. výročí úmrtí svatého faráře arského Jana Marii Vianneye, pravého vzoru pastýře ve službách Kristova stáda.

„Rok kněží“ je veden heslem „**Věrnost ke Kristu, věrnost kněze**“ a začíná nešporami o svátku Nejsvětějšího Srdce Ježíšova 19. června 2009. O rok později skončí světovým setkáním kněží v Římě. Během tohoto kněžského roku má být svatý Jan Maria Vianney, farář z Arsu, prohlášen za patrona všech kněží (na světě je jich kolem 400 000). Diecézní biskupy, představené řádů a institutů a zvláště Kongregaci pro klérus pověřil papež koordinací a podporou různých duchovních a pastoračních iniciativ, aby byla stále více zvýrazněna role a poslání kněze v Církvi a v dnešní společnosti.

Papež Benedikt XVI. sám vytyčuje cíle Roku kněží:

• *Víme o radikální změně ve společnosti v posledních desetiletích a to musí církev přimět k tomu, aby více pečovala o vzdělávání kandidátů kněžství. To je odpovědnost, která se týká zvláště biskupů a těch, kteří odpovídají za vzdělání kandidátů, aby vytyčili nová měřítka. Papež Benedikt XVI. vysvětluje: Poslání kněze má své kořeny především v dobrém vzdělání, které je třeba zakládat na nepřerušované církevní tradici bez zlomů*

a pokusů o diskontinuitu. V tomto smyslu je důležité u kněží, především u mladé generace, podporovat korektní přijímání textů II. vatikánského koncilu ve světle veškerého učení Církve.

• *Především musí být pobídkou pro pastýře, aby stále pečovali o své první spolupracovníky – kněze – jednak péčí o skutečně otcovsky lidské vztahy, jednak starostí o soustavné další vzdělávání především s učitelským a duchovním aspektem. Rok kněží bude jistě pro biskupy příležitostí, aby prohloubili své lidské vztahy ke kněžím, ale také aby nabízel možnost jasněji vymezit identitu kněze a podpořit církevní kázeň jak v osobním, tak ve veřejném životě kněze. Na to klade papež velký důraz.*

• *Jako naléhavě nutné se ukazuje také obnovení vědomí, které kněze pobízí k tomu, aby byla zjevná jejich přítomnost, identita – jak pokud jde o přesvědčení víry, tak také o osobní ctnosti i oblečení – v kulturním a charitativním prostředí, což více než kdykoliv jindy představuje samo srdce poslání Církve. Svatý otec zde volá kněze, aby svou identitu neprožívali jen vnitřně, nýbrž aby ji také prezentovali navenek, a to i odpovídajícím oděvem.*

• *Něco zcela podstatného říká Svatý otec, pokud jde o opětovné dosažení svátostné identity kněze, což platí především pro oblasti, kde byla tato identita de facto odstraněna: V tomto smyslu*

je nutné bdít nad tím, aby nové pastorační struktury nebo pastorační zařízení nebyly vytvářeny jako pro dobu, kdy se musíme obejít bez vysvěcených osob a úřadů, přičemž se vychází z falešného chápání a zdůrazňování laiků. V takovém případě by se vytvářely předpoklady pro ještě větší zředení svátostného kněžství a domnělá řešení by se dramatickým způsobem kryla se samotnými příčinami současné problematiky, které jsou spojeny s úřadem. Skutečně v některých diecézích se pod záminkou, že se musíme připravit na dobu, kdy se budeme muset obejít bez kněží, dávají do pohybu laické iniciativy, které neodpovídají podstatě Církve ani církevnímu právu. Mnohem důležitější je usilovat více o duchovní povolání, ať už aktivní pastorační nebo především modlitbou o duchovní povolání. Jde o správný obraz kněze, který by ve společnosti nahradil pošramocený obraz kněze. Tak mnozí měří službu kněze podle toho, co dělají navenek, jak mnoho farních kroužků založí, jak dokážou koordinovat a organizovat, kolik spolupracovníků si získali, kolik kostelů opravili a jak vysoká byla účast při posledních volbách do farní rady. To všechno je sice dobré a správné.

Ale je tu ještě druhá stránka, která je důležitější a která je předpokladem veškeré činnosti: bytí, identita kněze. Ukazuje se v odpovědi, kterou dal strom mladému muži na otázku: „Co děláš?“ – „Já jsem!“ K takové odpovědi je povolán kněz. Všechno konání musí předcházet bytí: být opravdu knězem, který je povolán být „mužem Božím“, „mužem milosti“, povoláním a poslaním, aby byl knězem s radostí: Boží služebník jako Jeremiáš (srov. Jer 1,9), který „neprodukuje“ vlastní slova, ale osvojuje si a bere si za svá slova Pánova. Kněží jsou lidé, kteří celým svým bytím ukazují na Boha.

Z -sks- 9/2009 přeložil -lš-

Cum amore ac timore

Historicko-liturgické poznámky k svatému přijímání

I. Velký papež Jan Pavel II. zanechal Církvi v jedné ze svých posledních encyklik s titulem *Ecclesia de Eucharistia* (Církev žije z Eucharistie) plamennou výzvu, která zní skutečně jako závěť:

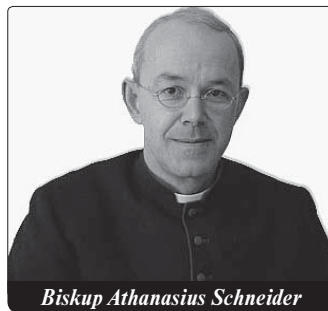
Musíme s veškerou pečlivostí dbát o to, abychom neoslabovali žádný rozměr nebo požadavek Eucharistie. Jen tak ukazujeme, že jsme si opravdu vědomi velikosti tohoto daru... Není nebezpečí, že by se při péči o toto tajemství přehánělo (EE 61).

Vědomí velikosti eucharistického tajemství se projevuje především ve způsobu, jakým se Tělo Páně uděluje a přijímá. To se projevuje při obřadu přijímání, který představuje vyvrcholení eucharistické oběti. Podle víry je to vrcholný bod osobního setkání a sjednocení s Kristem, který je skutečně a podstatně přítomen pod závojem eucharistických způsobů. *Tento okamžik eucharistické liturgie má opravdu vynikající význam, který obsahuje zvláštní pastorační požadavky, i pokud jde o rituální hledisko a gesta.*

II. S vědomím velikosti a významu okamžiku svatého přijímání usilovala Církev během své dvoutisícileté tradice najít vhodný rituální výraz, aby vyjádřila svou úctu pokud možno nejdokonalejším způsobem. To se projevilo, když Církev v průběhu organického vývoje, nejpozději od šestého století, začala svaté přijímání podávat přímo do úst. Dokládá to životopis papeže Řehoře Velikého (590–604)⁽¹⁾ a odkaz tohoto papeže⁽²⁾. Synoda v Cordobě v roce 839 odsoudila sekty tzv. casianů, protože odmítala přijímat svaté přijímání přímo do úst⁽³⁾. Dále zdůraznila synoda v Rouenu v roce 878 platnou normu podávat Tělo Páně na jazyk a pohrozila kněžím suspenzí,

budou-li svaté přijímání podávat věřícím na ruku.⁽⁴⁾ Na Západě je možno od 6. století konstatovat v okolí klášterů (např. klášterů sv. Kolumbána), že se zde věřící vrhají na kolena dřívě, než přijmou Tělo Páně. Později (11. a 12. století) se tato praxe ještě více rozšířila.⁽⁵⁾

Na konci epochy církevních Otců byla praxe přijímat svaté přijímání přímo do úst velmi rozšířená a takřka všeobecná. Tento organický vývoj je možno pokládat za plod spirituality a eucharistické úcty v období církevních Otců. Existuje skutečně několik výzev církevních Otců k nejvyšší možné úctě a pečlivosti vůči eucharistickému Tělu Páně, zvláště pokud jde o úlomky posvěceného Chleba. Když si všichni začali uvědomovat podmínky, jaké vyžaduje ta nejvyšší úcta k nejsvětějšímu charakteru eucharistického Chleba, poznala Církev jak na Východě, tak na Západě nezbytnost podávat svaté přijímání laikům pouze do úst.

Biskup Athanasius Schneider

Známý liturgista J. A. Jungmann vykládá, že na základě udělování svatého přijímání přímo do úst mohlo být upuštěno od mnoha obtížných požadavků: věřící museli mít čistě umyté ruce, a což bylo ještě náročnější, museli si po přijetí svátosti očistit ruce, aby se zabránilo ztrátě drobných částeczek posvěceného Chleba. Rouška a později patena jsou výrazem zvýšené pečlivosti o eucharistickou svátost.

K tomuto vývoji přispěla stejnou měrou i rostoucí víra v reálnou přítomnost Páně v Eucharistii, která na Západě našla výraz v zavedení praxe adorace před slavnostně vystavenou Nejsvětější svátostí.

III. Eucharistické Tělo a eucharistická Krev jsou nejzáhlednější dary, jaké Kristus Církvi, své nevěstě, zanechal. V encyklice *Ecclesia de Eucharistia* ho-

voří papež o *adorujícím úžasu před nesmírným darem Eucharistie* (48), který musíme vyjádřit také v přiměřených gestech.

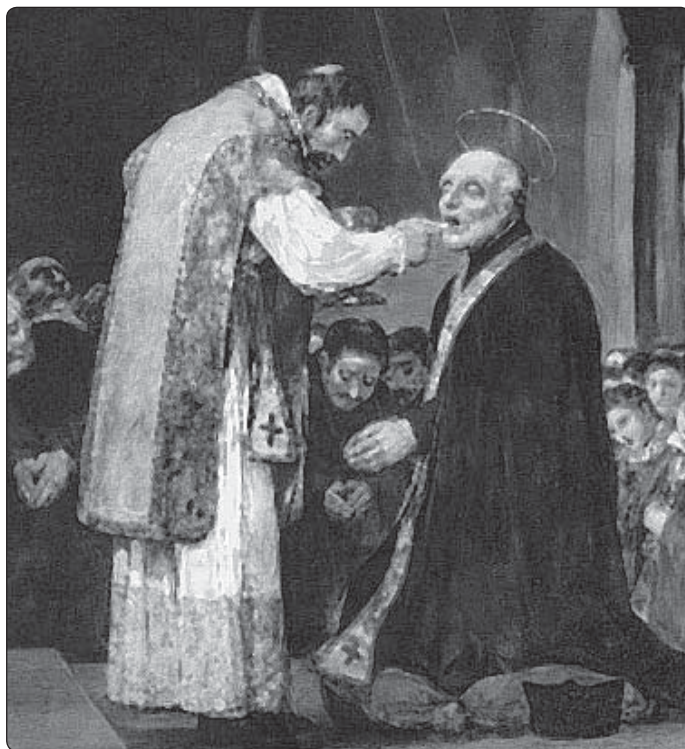
V návaznosti na tento vznešený smysl pro tajemství pochopíme, jak se víra Církve v eucharistické tajemství vyjadřovala nejen nutností vnitřního postoje zbožnosti, nýbrž také řadou vnějších projevů (tamt. 49).

Z toho plyne, že postoj přijímajícího, který tomuto daru nejvíce odpovídá, je postojem *pokorného římského setníka a stejně tak postojem dítěte, které se nechává krmit*. To je také vyjádřeno ve slovech známého eucharistického hymnu: *Chléb andělů se stává chlebem člověka... chudý a pokorný sluha požívá svého Pána*⁽⁶⁾.

Kristovo slovo, které nás vyzývá, abychom Boží království přijímali jako dítě (srov. Lk 18,17), je možno účinně a krásně ilustrovat tím způsobem, že přijímáme eucharistický Chléb na kolenou přímo do úst. Tento obřad spolu s gestem pokory římského setníka a gestem adorujícího úžasu je přiměřeným a šťastným způsobem obsažen ve vnitřním postoji dítěte, které se dává krmit. Papež Jan Pavel II. zdůrazňuje nutnost vnější formou vyjádřit úctu k eucharistickému Chlebu:

I když pojetí „hostiny“ se blíží k důvěrnosti, Církev nikdy nepodlehla pokušení banalizovat tuto důvěrnou známost se svým Ženichem a nezapomněla, že je také jejím Pánem a že „hostina“ zůstává vždy hostinou obětní. Eucharistická oběť je opravdu „posvátná“ hostina, při které prostota znamená skrývá hlubinu Boží svátosti... Chléb, který je lámán na našich oltářích, je Chléb andělů, k němuž nelze přistupovat jinak než s pokorou setníka z evangelia.⁽⁷⁾

Postoj dítěte je nejpřiměřenějším a nejhlubším postojem křesťana před svým Vykupitelem, který ho živí svým Tělem a Krví, jak to dojemnými slovy vyjadřuje Klement Alexandrijský:

Logos je pro dítě vším: matkou, otcem, vychovatelem, živitelem. „Jez,“ praví, „a pij Moji Krev“... Ó, nepochopitelné tajemství!⁽⁸⁾

Je zřejmé, že Kristus při Poslední večeři vkládal do úst chléb všem apoštolům a nikoliv pouze Jidášovi (srov. Jan 13,26–27). Ve skutečnosti v oblasti Středního východu v Ježíšově době panovala tradiční praxe, která se zachovala dodnes: Hostitel krmit hosty vlastní rukou tak, že jim vkládá do úst symbolicky kousek pokrmu.

Jiná biblická úvaha se nám nabízí v příběhu povolání proroka Ezechiela. Ezechiel obdrží Boží slovo symbolicky přímo do úst: „Otevři ústa a jez, co ti podávám.“ Podíval jsem se a viděl jsem ruku, která byla natažena a držela svitek knihy... Otevřel jsem ústa a on mi dal ten svitek sníst. Jedl jsem a byl pro má ústa sladký jako med (Ez 2,8–9; 3,2–3).

Ve svatém přijímání přijímáme Slovo, které se stalo tělem, které se stalo pokrmem pro nás děti. Když se blížíme k svatému přijímání, můžeme si připomenout toto prorokovo gesto a slova žalmu 81,11, která jsou obsažena v liturgii hodin o slavnosti Těla a Krve Páně: „Otevři svá ústa, chci je naplnit.“ (Dilata os tuum, et implebo illud.)

(Pokračování)

Překlad -lš-

Poznámky:

- ⁽¹⁾srov. Vita s. Gregorii, Pl 75, 103
⁽²⁾ V díle Dialogue III (Pl 77, 224), vypráví papež Řehoř, jak papež Agapitus (535–536) podával svaté přijímání do úst.
⁽³⁾ srov. Jungmann, J. A., Misarum solemnia, Vídeň 1948. s. 463, pozn. 52
⁽⁴⁾ srov. Mansi X, 1199–1200
⁽⁵⁾ srov. Jungmann c. d. Str. 456 n s. 458, pozn. 25
⁽⁶⁾ *Panis angelicus fit panis hominum. O res mirabilis, manducant Dominum servus pauper et humilis Hymnus Sacris solemniis.*
⁽⁷⁾ EE 48
⁽⁸⁾ *Paedagogus* I, 42, 3

Gregoriánský chorál

Návštěva v benediktinském opatství Solesmes. Zde před více než stoletím znovu objevili pravý zvuk gregoriánského chorálu, který zde dále přechovávají a studují.

Je to *sancta sanctorum* gregoriánského chorálu, místo, kde v posledním století získal dávný zpěv církve svou původní formu. Během času upadl tento zpěv takřka v zapomenutí. Že ho dnes můžeme opět slyšet v původní podobě, můžeme děkovat hudebnímu pokladu, který se nachází v srdci impozantního benediktinského opatství v Solesmes. Stojí zde stovky foliantů, uspořádaných v policích, a v nich se nacházejí staré pergameny se starými chorály. Dom Prosper Gueranger, zakladatel kláštera, vyslal mnichy do všech míst Evropy, aby zde hledali staré rukopisy s gregoriánským chorálem. Co našli, ofotografovali a vraceli se zpět, aby materiál studovali. Bratr Paul-Marie říká: „Naším mnichům se podařilo studiem šesti set rukopisů sestavit 15 kodexů, ze kterých všechny ostatní vycházejí. Tak mohli gregoriánskému chorálu vrátit jeho původní čistotu.“

Kolem jejich interpretace vznikly nejdříve velké diskuze, ale nakonec se opatství Solesmes svým pojetím prosadilo. Výsledkům jejich práce se dostalo papežského schválení, a tak se jejich dílo rozšířilo na celou církev.

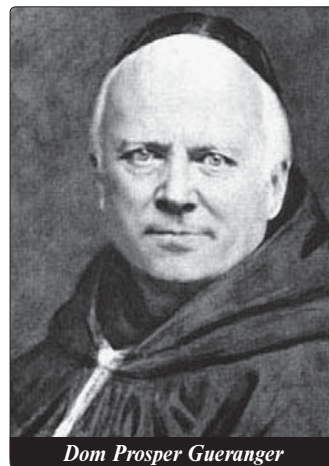
Badatelská práce vytvořila ohromující množství odborné literatury. Je to zatím více než tisíc titulů s chorálními zpěvy, muzikologickými studii, otisky důležitých rukopisů a knihami o chorálu, přeloženými do různých jazyků. „Již několik let pracujeme pro Kongregaci pro bohoslužbu a svátostný řád ve Vatikáně.“

Denně je možno v klášterním kostele slyšet gregoriánský chorál v jeho nejčistší podobě. Mniši denně věnují čtyři až osm hodin tomu, aby svým zpěvem chválili Boha. Je zde 80 mnichů všech

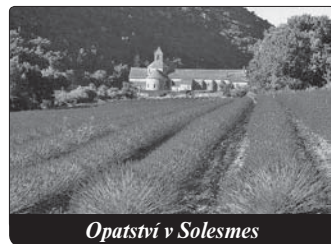
věkových skupin a různých národností. Celá mše mimo čtení je zpívána v gregoriánském chorálu. Hudba, která pochází z devátého a desátého století, doprovází obdivuhodně latinské texty: vesele, když jsou tyto texty veselé, smutně, když je obsah smutný. Bratři občas skloní své hlavy zahalené do kutny a zpívají se skloněnou hlavou na znamení úcty při zvláště slavnostní formulí. Občas je vidět mnicha, který poklekne a pokorně skloní hlavu. Je to na znamení, že se omlouvá za chybu, které se dopustil: „Cesta k dokonalosti jak ve zpěvu, tak v životě spočívá v pokorném přiznání vlastních, třeba jen lehkých chyb,“ vysvětluje bratr Jean Claire. „Gregoriánský chorál je pouze prostředkem, který potřebujeme na své cestě k Bohu. Nejsme žádná konzervatoř gregoriánského zpěvu, nýbrž klášter. Je sice správné, že v gregorianice je tolik krásných chorálů, že by člověk mohl radostí plakat, ale my nejsme na to zaměřeni. Gregoriánský chorál je zpěv lásky k jedné Osobě... A my jsme zde z lásky k Ní.“

Život mnichů

Život mnichů kromě modlitby spočívá v ruční i duševní práci, která je přiměřeně rozdělena.

Dom Prosper Gueranger

Opatství v Solesmes

„Pracujeme na poli. Jsou zde ševcovské, krejčovské i jiné dílny. Klášter udržuje sám sebe, a tak je lépe dodržován přísný klauzurní život.“ Klášterní knihovna obsahuje tisíce svazků. Mniši ze Solesmes vydávají s nakladatelstvím Fayard edici *Papež řekl*, která obsahuje papežovy projevy. Všechnu práci, ruční nebo duchovní, vykonávají mniši mlčky. „Mlčení, i když se může jevit v naší epoše takřka ne-reálné, poukazuje citelně uprostřed světa na existenci jiného světa,“ vysvětluje bratr Jacques. Toto mlčení však od určité doby ruší příliv zvědavých turistů. Od té doby, co španělské opatství vydalo CD s gregoriánským zpěvem, které mělo obrovský úspěch (dvacet milionů exemplářů), proudí lidé do tohoto francouzského opatství. „Je pravda, že na CD se nacházejí snímky, které byly zhotoveny před dvaceti roky, ale jejich úspěch nelze vysvětlit tím, že je podporuje americká firma. Dnešní lidé pociťují touhu po hudbě, která není banální, a nasloucháním gregoriánskému chorálu se snad účastní nějak Božích tajemství.“ Dokazuje to množství lidí, kteří přicházejí do Solesmes. Účastní se liturgie, naslouchají zpěvu a odcházejí, když si koupili některá z dvaceti vydaných CD francouzských mnichů. I to je pro mnichy forma plnění misijního poslání. „Papež Pavel VI. mě pětkrát pohnutým hlasem prosil, abych bránil gregoriánský chorál jako nejhodnější pro římskou liturgii,“ vzpomíná bývalý opat Jean Prou. „Řekl mi: – Udělejte všechno, co můžete, abyste ho zachránili. A s ním i latinu.“ Ostatně Koncil prohlásil: *Církev považuje gregoriánský chorál za vlastní zpěv římské liturgie.*

Patří mu při všech liturgických úkonech čelné místo (SC 116). Právě o to se Dom Gueranger zasazoval.

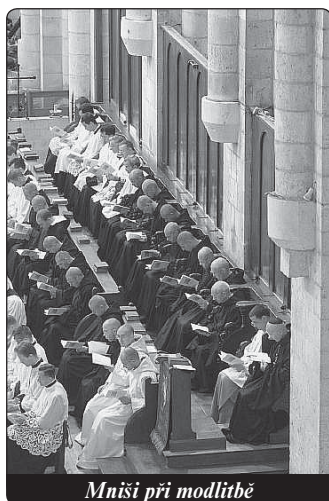
Mnišství ve Francii

Dom Gueranger, zakladatel kongregace, se narodil v blízkosti Solesmes v roce 1805. V té době zde nebylo opatství, nýbrž jen upadající převorství. Bylo založeno v roce 1000 a za Francouzské revoluce definitivně skončilo. Tři mniši byli posláni do vězení a pak deportováni. Ostatním se podařil útek. Podle zákonů z 13. února 1790, které zakazovaly řeholní sliby, mnišství z Francie zmizelo. V roce 1831 chtěli budovu převorství zbourat. Dom Gueranger, který byl tehdy čtyři roky knězem, dostal nápad budovu koupit a znovu oživit ve Francii benediktinský řád. Založil klášter s povzbuzením biskupa o dva roky později a usadil se v klášteře se třemi přáteli. „Nikdo nemohl tehdy předvídat, že je to začátek velkého díla,“ říká dnes bratr Henri. „Podmínky byly těžké. Zakladatel měl 28 let a neměl žádné zkušenosti s mnišským životem.“ Ale mladému převorovi se podařilo překonat všechny překážky. V roce 1837 jel do Říma, aby mu schválili řeholi. V ní byla zřejmá vůle vrátit se k původním pravidlům svatého Benedikta. Svatý stolec ji nejen nečekaně schválil, ale povýšil malé převorství na opatství a učinil z něho matku benediktinské kongregace, která byla nástupkyní starého řádu v Cluny a Saint Maur.

Při své smrti v roce 1875 nechal Dom Gueranger po sobě solidní dílo, které znovu oživilo mnišství ve Francii a které

Mnišský hřbitov v Solesmes

Mniši při modlitbě

se dnes může chlubit velkou rodinou a dokonce jedním kardinálem: Je jím Dom Pitre, který byl knihovníkem Svaté římské církve.

Dnes má řád v Solesmes osm ženských a dvacet mužských klášterů: deset je jich ve Francii, jiné jsou roztroušeny po světě, od Senegalu až po Kanadu. Má 800 mnichů a 300 sester. Další 300 oblatů „Služebníků chudých“, kteří patří k řádu, založil Dom Leduc, mnich ze Solesmes. Ti se starají o nemocné a postižené.

„I v době krize povolání, která má ve Francii dramatické rozměry, náš řád má stále novice. Nyní je jich 17,“ říká současný opat Dom Philippe Dupont, který byl v roce 1995 dvacet let v čele kláštera. „Důvod? Snad ten, že jsme nepodlehli módám této doby, které zavládly i v Církvi. Když chce někdo hlásat zřetelnou pravdu, stane se nezajímavým. Pravda se nedá sdělovat dotazníky, podle kterých se pak řídíme. Pravda je živý člověk – Ježíš Kristus. Kdyby dále nežil, kdybychom s ním nemohli rozmlouvat v mlčení, ve zpěvu, při práci a při adoraci, ujišťuji vás, že by v klášteře nikdo dlouho nevydržel. Především by nám chybělo štěstí, ze kterého se zde radujeme.“

Z 30giorni 1/1995
přeložil I-š

Raději marxista než katosatanista

Aktivita satanistických sekt nejsou žádnou novinkou. Ale skutečně populární se staly po osudovém roce 1989, a to do té míry, že k nim patří i nemálo katolíků, a to jak laiků, tak kleriků.

Cena, za kterou se na italském „trhu“ prodává konsekrovaná hostie, se pohybuje od 50 do 300 €. Cena je to vysoká, ale obchody běží a o poptávku není nouze.

Kupující je třeba nesporně hledat v řadách účastníků satanistických ritů. To byl případ, který se stal v Catanii, kde v kryptě opatství San Nicolo došlo k zhonobení mnišských hrobů a slavily se zde černé mše s ezoterickými obřady a orgiemi. Vyšetřování ukázalo, že do případu byli zapleteni i lidé z katolické církve. Objevují se snahy takovým případům pokud možno zabránit. Tak farář ve farnosti v římské čtvrti Prenestino se rozhodl, že nebude nechávat konsekrované hostie přes noc ve svatostánku, ale odnáší je na bezpečné místo ve farní budově, kterou obývá se svými kaplany. „Ne že by se u nás stalo něco ošklivého, ale chceme zabránit tomu, aby Nejsvětější svátost nebyla vystavena zneuctění.“

Zločin zneuctění Eucharistie se nazývá svatokrádež, neboť v této svátosti je *obsaženo opravdu, skutečně a podstatně Tělo a Krev našeho Pána Ježíše Krista s duší a božstvím, tedy naprosto celý Kristus* (KKC 1374). *Svatokrádež se obrací proti konkrétní skutečnosti, věci.*

Stoupající záplava těchto nejrozumnějších skupin a sekt je zaměřena proti konkrétní skutečnosti. V jejich obřadech totiž profanace konsekrovaných hostií tvoří podstatný prvek. Velmi závažící je v této souvislosti konstatování jednoho z vůdců, jakým je charismatická hlava římské satanistické církve „Luciferovo bratrstvo“, Efrema del Gatto, že ty-

to hostie získává od katolických kněží, kteří je k těmto cílům nabízejí. Tito satanisté zdůrazňují, že nepožívají kradené hostie.

Tak zdůraznil již Jan Pavel II. ve svém listě *Dominicae cenae* z 18. března 1980 k Zelenému čtvrtku, dni, kdy se slaví ustanovení Eucharistie: „Dostaly se k nám hlasy o politováníhodných případech nedostatku účty k eucharistickým způsobům. Tato pochybení nezatažují svědomí pouze těch osob, které se dopouštějí takového hříšného jednání, ale i pastýřů Církve, kteří málo bdí nad chováním věřících.“

Takové satanské aktivity nepochybně nejsou novinkou. Ale zdá se, že po roce 1989 začaly pronikat z buržoazních elit a staly se masovým fenoménem mezi obyvatelstvem, který zachvátil i mnoho katolíků jak z řad laiků, tak kléru. Sociolog Massimo Introvigne konstatuje, že již v dřívějších staletích existovaly satanské sekty, ty však pod tlakem marxistické ideologie takřka vymizely. Ale od konce sedmdesátých let se začaly masově šířit ze Spojených států souběžně s krizí komunismu. USA totiž přestaly podporovat odpůrce komunismu, kteří představovali zeď proti rudému nebezpečí, a jejich podpora začala směřovat jinam.

30giorni 5/1996

Oltář k satanským obřadům

Musíme bojovat o Evropu

Rozhovor k volbám do Evropského parlamentu s politikem Berndem Posseltem

Evropský parlament má dnes 30 let. Vy jste v něm, pane Posselte, působil od počátku. Jak se tato instituce od roku 1979 změnila?

Nejdříve byl parlament jen poradním sborem s určitou kompetencí, pokud jde o rozpočet unie, ale panoval v něm duch vybudovat Evropu schopnou jednat na základě vzájemného pochopení národů, jak to Štrasburk krásně symbolizuje. Dnes vytváříme 60 % všech zákonů, tedy více než německý parlament a senát dohromady, volíme předsedy jednotlivých komisí, kterým můžeme vyslovit nedůvěru, ratifikujeme smlouvy jiných států s EU jako největší hospodářské mocnosti světa a rozhodujeme o přijetí do EU. Rozrostli jsme se nejen co do kompetence, ale co do počtu národů. V roce 1979 nás bylo devět, teď je nás 27.

Necítíte se jako křesťan v tomto velkém parlamentu se svými 786 a v dalším období 736 poslanci nějak izolován? Můžete jako jednotlivec vůbec něco způsobit?

Nesedíme v parlamentu jako národy, ale podle frakcí, které jsou orientovány nadnárodně a světonázorově. Zatím nejsilnější frakcí s 288 členy je Evropská lidová strana (EVP). Socialistů je 217, liberálů 100, zelených 43, levice má 41 poslanců. 96 jich nemá žádnou frakční příslušnost.

Nepanuje zde žádný tlak frakcí, proto má jednotlivec svobodu bojovat za prosazení svého přesvědčení napříč národnostem a frakcím. K tomu však musí tvrdě pracovat, musí znát mnoho lidí a musí se zviditelnit. Potřebuje spojení. To nás činí působivými a můžeme někdy i přes silný protivník prosazovat křesťanské zásady.

Někdy máme dojem, že křesťané se v EU štěpí. Jak křesťanská je vůbec Evropa?

Evropa může být jen tak křesťanská, jak křesťanští jsou její lidé, a když to vyhrotíme, tak křesťanská, jako její křesťané. Na papíru je nás více než 80 % z půl miliardy evropských obyvatel. Kdyby se

všichni náležitě angažovali, nikdo by tuto moc nemohl přehlížet. Ale i ve víře opravdu pevná a skutečně životná menšina, která je stále větší než ostatní seskupení, by mohla mnohým pohnout.

Jestliže je většina Evropanů alespoň kulturními křesťany, stačí to, když se budeme v Evropě opírat o její křesťanskou tradici?

Tato křesťanská tradice je nádherná. Stačí, když se podíváme na budovu našeho parlamentu, je to působivý příklad křesťanské architektury. Sloupy mají půdorys kříže a mohutná kruhová stavba se otevírá směrem k štrasburské katedrále, symbolu nejen smíření, ale i křesťanského Západu. Architekti hovoří ve své knize k této stavbě o dialogu dnešní Evropy se svým křesťanským dědictvím.

Ale při všem nadšení pro naši křesťanskou tradici mi to nestačí. Je pravda: uprostřed našich měst a obcí stojí dómy a kostely. Evropská kultura je starší než národní státy a byla vytvořena spojením křesťanské víry, řecké filozofie a římského práva. Tuto ideu měli na mysli křesťanští zakladatelé a otcové Adenauer, Schumann a De Gasperi, když vyhrabávali Evropu z trosk nacionalismu a opět ji obnovovali. Bez těchto křesťanských kořenů by Evropa zemřela. My však potřebujeme více než jen pohled zpět.

Co tím míníte?

Při vši lásce k tradici nechci Evropu, ve které americké a japonské turisty vodíme za spropitné do našich domů a chrámů a říkáme jim: To byl kdysi křesťanský Západ. Víra musí být živá a musí v průběhu dějin stále obnovovat svou sílu. Těm, kteří se domnívají, že víra se nachází na nezadržitelném ústupu, řekl zesnulý pařížský arcibiskup krásnou větu: „Křesťanství je v Evropě stále v plenkách.“ Tím chtěl říct: – Má za sebou síce velké dějiny, ale ještě větší budoucnost před sebou. To odpoví-

dá duchu radostné zvěsti. Nová společnost v naší Církvi jsou znamením toho, že Lustiger měl pravdu. To se musí odrážet i v politice. My křesťané nejsme strážci sv. Grálu, velkého kulturního dědictví, ale jsme soli země.

To zní sice krásně, ale má to vliv na praktickou evropskou politiku?

Ano. V Evropském parlamentu přijímáme téměř každý den rozhodnutí, která jsou pro nás křesťany výzvou. Odehrávají se zde bitvy za ochranu života a rodiny. Jde o otázky právní ochrany lidské osoby v plném rozsahu, i pokud jde o nenarozené, staré, nemocné, postižené nebo slabé jedince. Zvláště při etických hranicích podpory výzkumu musí říct Evropský parlament závažné slovo. Bouřlivé debaty se odehrávají i mimo parlament, protože levicové a liberální síly se pokoušejí jakýmsi „vymýváním mozků“ odloučit pojem manželství od pojmu rodiny a oba definovat samostatně. Manželství by už nemělo být jako od dob Adama a Evy platným trvalým spojením muže a ženy, kteří spolu s dětmi tvoří rodinu, ale tyto kruhy se pokoušejí všechny možné formy soužití postavit na stejnou úroveň jako manželství a rodinu včetně společenství osob stejného pohlaví. To je jakožto naprosté zrušení ochrany života zcela nepřijatelné a my musíme proti tomu bojovně vystupovat, jak jen můžeme.

Ale máte podle rozložení většiny, jak jste o tom mluvil, vůbec šanci se prosadit? Mají křesťanští demokraté nějakou další podporu?

Při rozhodování o těchto otázkách je to krajně těsné. V otázkách bioetiky a embryonálního výzkumu jsme se zatím mohli vždy náskokem několika málo hlasů prosadit. Na druhé straně jsme mnohé věci o vlas prohráli. Při posledních evropských volbách šlo o to, zvolit Rocca Butiglioneho za evropského komisaře. Liberálové, socialisté, zelení a komunisté proti němu

vyvolali bouři, protože se veřejně přiznal ke svému křesťanskému přesvědčení. Byl zamítnut většinou jednoho hlasu. To ukazuje, jak je důležité, aby tyto volby křesťanské síly posílily a nikoliv oslabily.

V otázkách křesťanské sociální nauky máme podporu u některých sociálních demokratů, v otázkách bioetiky u zelených.

Křesťanská demokracie se při rozšíření unie na Východ značně posílila. V otázkách bioetiky a rodinné politiky jsou křesťané většinou těsně spojeni. Na to můžeme být hrdí a měli bychom v tomto kurzu pokračovat.

Mohou křesťané dělat něco i mimo evropské instituce a posilovat tam křesťanské síly, které jsou stále více v defenzivě?

Možností je celá řada. Především je důležité, aby šli k volbám, a ti, kteří jsou mimo domov, aby využili možnosti volby dopisem. Měli by k účasti také vyzývat příbuzné a známé.

Volby jsou důležité, ale je zde ještě více možností. Zúčastňovat se shromáždění a klást zde důležité otázky, psát politikům, angažovat se v křesťanských a občanských iniciativách, posilovat křesťanské křídlo. Kdo má k tomu charisma, měl by uvažovat o uplatnění jako politik, asistent nebo novinář.

Neprohráli křesťané definitivně svou bitvu, když se neprosadil požadavek vyjádřit vztah k Bohu v preambuli evropské ústavy?

Nikoliv. Především – denní politika praktikovaná podle křesťanského přesvědčení je důležitější než sebekrásnější preambule... Na cestě za pravou evropskou ústavou však musíme bojovat o to, aby výslovně jmenovala křesťanství a zakončila vztah k Bohu...

* * *

S prezidentem Křesťanské celoevropské unie politikem Berndem Posseltem rozmlouval Dr. Huber Gindert.

Z Der Fels 5/2009 přeložil -lš-

jako putující Boží lid, bohatý na své rozličné tradice a spojený vědou vírou.

Ve „městě míru“

Pozdě ráno 11. května jsem opustil Jordánsko a dorazil jsem do Izraele, kde jsem se od počátku představil jako poutník víry v zemi, kde se Ježíš narodil, žil, zemřel a vstal z mrtvých, a současně jako poutník míru, který prosí Boha, aby tam, kde se chtěl stát člověkem, mohli všichni žít jako jeho děti, tj. bratři. Tento druhý aspekt mé cesty se přirozeně projevil při setkáních s civilními orgány: při návštěvě izraelského prezidenta a prezidenta palestinských složek. V oné Bohem požehnané zemi se někdy zdá nemožné vyjít ze spirály násilí. Ale u Boha není nic nemožného pro ty, kteří v něho důvěřují! Pro tuto záležitost musí víra v jediného spravedlivého a milosrdného Boha, která je nejcenějším bohatstvím těchto národů, uvolnit celý svůj poklad úcty, smíření a spolupráce. Takové přání jsem chtěl vyjádřit, když jsem vykonal návštěvu jak u velkého muftího a předáku islámského společenství v Jeruzalémě, tak u velkého rabína Izraele a při setkání s organizacemi usilujícími o mezináboženský dialog a konečně i při setkání s náboženskými vůdci v Galileji.

Jeruzalém je křižovatkou tří velkých monoteistických náboženství a samo jeho jméno – „město pokoje“ – vyjadřuje Boží záměr s lidstvem: učinit z něho jednu velkou rodinu. Tento záměr předpovězený Abrahámovi se plně uskutečnil v Ježíši Kristu, kterého svatý Pavel nazývá „náš pokoj“, protože strhl silou své oběti zdi nepřátelství (srov. Ef 2,14). Všichni věřící musí proto nechat za zády předsudky a vůli po nadvládě a praktikovat svorně základní příkaz: milovat Boha celou svou vlastní bytostí a milovat bližního jako sama sebe. Vydávat svědectví právě o tom jsou povolání židů, křesťanů a muslimů, aby skut-

ky uctivali Boha, ke kterému se modlí svými rty. A přesně to jsem choval v srdci, v modlitbě, když jsem navštívil v Jeruzalémě Západní zeď – Zeď nářků a kopuli Skalního dómu, symbolická místa týkající se židovství a islámu. Okamžikem hlubokého usebrání byla navíc návštěva mauzolea Yad Yashem, vybudovaného v Jeruzalémě na počest obětí Shoahu. Tam jsme v mlčení postáli, modlili se a rozjímali o tajemství „jména“: každá lidská osoba je posvátná a její jméno je zapsáno v srdci věčného Boha. Nikdy nesmí být zapomenuta strašná tragédie Shoahu! Naopak, je třeba, aby byla v naší paměti jako univerzální napomenutí posvátné úcty k lidskému životu, který má vždy nekonečnou cenu.

Místní církve ve Svaté zemi

Jak jsem již uvedl, moje cesta měla hlavně za cíl návštěvu katolických společenství ve Svaté zemi a k tomu došlo v různých momentech také v Jeruzalémě, v Betlémě a v Nazaretu. Ve Večeřadle s myslí obrácenou ke Kristu, který umývá apoštolům nohy a ustanovuje Eucharistii, stejně jako k daru Ducha Svatého Církvi v den Letnic, jsem se mohl setkat mezi jiným s kustosem Svaté země a spolu s ním rozjímat o našem povolání být jedinou věcí, tvořit jedno tělo a jednoho ducha a přetvářet svět vlídnou mocí lásky. Jistě, toto povolání naráží ve Svaté zemi na zvláštní těžkosti, proto s Kristovým srdcem jsem opakoval mým

bratřím biskupům táž jeho slova: *Neboj se, malé stáde, neboť se zalíbilo vašemu Otci dát vám království* (Lk 12,32). Pak jsem krátce pozdravil řeholnice a řeholníky kontemplativního života a poděkoval jim za službu, jakou prokazují Církvi ve věci míru.

Vrcholnými momenty společenství s katolickými věřícími byly především eucharistické slavnosti. V údolí Josafat v Jeruzalémě jsme rozjímali o zmrtvýchvstání Krista a o síle a naději míru pro celé město a pro celý svět. V Betlémě v palestinských teritoriích se mše svatá slavila v bazilice Narození i za účasti věřících z Gazy, které jsem s radostí osobně posílil a ujistil svou zvláštní blízkostí. Betlém, místo, kde zazněly nebeské zpěvy míru pro všechny lidi, je symbolem vzdálenosti, která nás ještě odděluje od naplnění této zvěsti: napětí, izolace, nejistota, chudoba. Toto všechno přimělo mnoho křesťanů, aby odešli daleko. Ale Církev, podepřena silou víry a svědectvím lásky, pokračuje na své cestě konkrétními činy služby bratřím, jako např. v Caritas Baby Hospital v Betlémě, vydržovaném německými a švýcarskými diecézemi, nebo humanitární pomoci v uprchlických táborech. V tom, který jsem navštívil, jsem ujistil rodiny, které jsou zde hospitalizovány, blízkostí a povzbuzením univerzální Církve a vyzval jsem všechny, aby hledali mír nenásilnými prostředky a následovali tak příklad

svatého Františka z Assisi. Třetí a poslední mši s lidem jsem slavil minulý čtvrtek v Nazaretě, ve městě Svaté rodiny. Modlili jsme se za všechny rodiny, aby objevily krásu manželství a rodinného života, hodnotu domácí spirituality a výchovy, pozornosti k dětem, které mají právo, aby vyrůstaly v pokoji a klidu. Kromě toho jsme v bazilice Zvěstování spolu se všemi pastýři, zasvěcenými osobami, církevními hnutími a angažovanými laiky z Galileje opěvovali naši víru v tvořivou a přetvářející moc Boží. Tam, kde se Slovo stalo v lůně Panny Marie tělem, pramení nevyčerpatelný zdroj naděje a radosti, který ustavičně oduševňuje srdce Církve, poutnice dějinami.

Trvalé velikonoční poselství

Moje pouť skončila minulý pátek zastavením u Svatého hrobu a dvěma významnými ekumenickými setkáními v Jeruzalémě: na řecko-pravoslavném patriarchátu, kde byli přítomni všichni církevní představitelé Svaté země, a konečně v patriarchální apoštolské arménské církvi. Těší mě, že jsem zakončil celou cestu, která mi byla dopřána, ve znamení Kristova zmrtvýchvstání. Navzdory pohnutým osudům, které po dlouhá staletí poznamenávaly svatá místa, navzdory válkám, ničení a bohužel také konfliktům mezi křesťany pokračovala Církev ve svém poslání, podněcována Duchem zmrtvýchvstalého Pána. Na Kalvárii a u Kristova hrobu jsem na kolenou prosil o sílu lásky, která pramení z velikonočního tajemství, o sílu, která může obnovit lidi a orientovat dějiny a vesmír ke svému cíli. Prosím také vás o modlitbu na tento úmysl, když se připravujeme na svátek Nanebevstoupení, který budeme zítra slavit ve Vatikáně. Děkuji za vaši pozornost.

Bollettino Vaticano
20. května 2009

Mezititulky redakce Světla

MODLITBA, KTEROU BENEDIKT XVI. VLOŽIL DO ZDI NÁŘKŮ:

Bože všech dob, při své návštěvě Jeruzaléma, „města pokoje“, duchovní vlasti židů, křesťanů a muslimů, předkládám Ti radosti, naděje, přání a námahy, utrpení a bolesti všech Tvých národů na světě.

Bože Abrahámův, Izákův a Jakubův, vyslyš křik utiskovaných, zastrášených, opuštěných, sešli svůj pokoj na Svatou zemi, na Blízký východ a na celou lidskou rodinu. Dotkni se srdcí všech, kteří vzývají Tvé jméno, aby šli pokorně cestou spravedlnosti a soucitu.

„Dobrý je Pán k tomu, kdo v něho doufá, k duši, která ho hledá.“ (Pláč 3,25)

EDITORIAL - pokračování ze str. 2

Když před dvaceti lety dospěli mocipáni k závěru, že jim jejich dosavadní politika již málo vynáší, bez velkého odporu dovolili, aby se zhroutila mašinérie, která je už v jejich chamtivosti omezovala, a vytvořili si jiný způsob a mnohem větší možnosti, jak jen pro sebe budovat ráj na zemi, který ostatním lidem slibovali vždy jen na oko. Kam jsme dospěli po dvaceti letech budování „svobodné demokratické společnosti“? Horizonty se před námi stále více zatemňují. Nafouknuté bubliny praskají a globalizovaný svět si přiznává, že se potácí v krizi finanční, ale vůbec nebere na vědomí svou daleko vážnější krizi mravní. Ale jak se věci opravdu mají, je pro většinu značně nepřehledné, a tak si raději dále vylepšují svá domácí hnízdečka a vracejí se ke svým oblíbeným pořadům a neuvědomují si, jakou postupnou převýchou přitom nadále prodělávají.

Křesťané, kterým se zdá, že proti tomuto vývoji mohou sotva co podniknout, by si měli uvědomit, že nepřítel Kříže Kristova podobné malomyslnosti nikdy nepodléhali. I v tradičních zemích, kde křesťanství dlouho mělo, tak říkajíc, všechno v rukou, vytrvale usilovali o to, aby zvrátili poměr sil, a šli za svým cílem tak houževnatě, až toho nakonec dosáhli. Ale to není jen výsledek jejich soustavné aktivity. Nikdy by k tomu nemohlo dojít, kdyby jim sami křesťané postupně nevyklíželi své pozice. Bez vlašnosti, nedůslednosti a pohodlné přizpůsobivosti věřících by nikdy ve společnosti kdysi křesťanské nemohly zdomácnět mravní zásady, principy a praktiky, které jsou v zásadním rozporu s Božím i přirozeným zákonem a které ještě před ne příliš dávnou dobou byly ve společnosti zcela nemyslitelné.

S takovým „vyklizením pole“ ve skutečnosti začíná každý sám u sebe ve své zcela soukromé sfé-

ře. Křesťané se proto tak málo angažují ve věcech veřejných, protože se málo angažují i ve věcech náboženských. Jestliže dnes křesťanští voliči s rozpaky hledají skutečně křesťanské politiky, kterým by mohli odpovědně dát svůj hlas, není to jen věc těchto politiků, ale neutěšeného stavu křesťanství vůbec. Kde jsou ty doby, kdy do politiky vstupovaly osobnosti s pověstí svatosti! Ustoupili jsme od podstaty a opravdovosti, a tím i od základního smyslu následování Krista. Jaký je jeho příklad? Kdybychom to chtěli vyjádřit v terminologii tohoto světa, mohli bychom říci: - Velmi dobře situovaný Boží Syn opustil své zajištěné postavení a stal se bezdomovcem, aby se dal bezvýhradně a zcela nezištně do služeb bezdomovcům. Opravdovost jeho pozemského života spočívala v důslednosti, s jakou přišel, aby poslušně sloužil. Sám na sebe myslel jen v jedné věci: aby pro sebe našel čas, kdy by mohl rozmlouvat se svým nebeským Otcem. Podobným životním způsobem se mají vyznačovat jeho učedníci. Formuloval to zcela jasně: - Kdo chce jít za mnou, musí zapřít sám sebe, to znamená musí přestat myslet na svůj prospěch, na své pohodlí, hodit za svá záda všechny plány, jak se zde na zemi co nejlépe zařídit a zabydlet, jak si zabezpečit blahobyt. Těch, kteří hledají jen sebe a své pohodlí, bude na světě vždy dost, ale nesmí se to stát obecným způsobem života jeho učedníků, takže se přestanou lišit od lidí tohoto světa.

Jeho první následovníci šli za Pánem tak důsledně, že skutečně od základu změnili tvářnost světa a vytvořili kořeny zcela nové křesťanské civilizace.

Pokoušení, které se nevyhnu- lo ani Božímu Synu, tím ze světa nezmizelo. Kdykoliv však Boží lid podobně jako kdysi jeho izraelský předobraz „upustil od své první lásky“ a zbloudil ze své je-

diné cesty, usilovala vždy Církev a její světci obnovit původní horlivost a opravdovost, probouzela obrodná hnutí a svolávala sněmy, aby jasně a zřetelně odsoudila omyly, zavdala podnět k nápravě a k opravdovému následování Krista a zahájila období nového rozkvětu a horlivosti. To měla jistě na mysli Církev také před více než čtyřiceti lety. Jak je ale možné, že tentokrát si velká většina vysvětlila její impuls nikoliv jako naléhavý příkaz návratu, k obnově kázně, opravdovosti a důslednosti podle apoštolovy výzvy: „Pro milosrdenství Boží vás vybízím, přinášejte sami sebe Bohu v oběť a nepřizpůsobujte se už tomuto světu, ale obraťte se a obnovte svoje smýšlení, abyste dokázali rozeznat, co je vůle Boží, co je bohulibé a dokonalé“, ale naopak, jako pokyn k přizpůsobení, k zjednodušení a zpoždění křesťanského života, osvobození od toho, co se nám už jeví jako příliš náročné a nepohodlné.

Jenomže to je zcela opačná mentalita, než jakou vyžaduje naše křesťanské poslání. Obrací pozornost k nám samým, k tomu, co se líbí nám a co nám vyhovuje. Taková náboženská praxe, která začne hledat svůj smysl v sebeuspokojení, dostane se dříve nebo později na nebezpečnou šikmou plochu. Ti, kteří skončí v hříchu nebo dokonce v zoufalství, také nezačínali jinak, než že hledali především své vlastní uspokojení. A tak jsme svědky, jak místo strhujících příkladů svatosti a horlivosti propukají trapné případy a my se musíme před celým světem stydět dokonce za nezřízenost těch, kteří měli „ex offio“ být živým zosobněním Ježíše Krista. Do nebe volající pohoršení nebývalých rozměrů, která neberou konce a jakých jsme svědky např. v USA nebo v Irsku a jinde, jsou smutným plodem onoho zcela falešného zliberalizovaného smýšlení. Běda světu pro pohoršení!

Svět od nás nečeká přizpůsobení, ale příklad, který jsme

si nevymysleli, ale převzali jako vzácné dědictví. To je ovšem věc, ve které se stále mezi sebou rozcházíme. Není to jistě náhoda, že odpor k uplatnění Motu proprio Summorum Pontificum, tedy odpor k tomu, co je původní a co bylo neprávem odsunuto, se nejvíce projevuje v těch oblastech, kde se zabydlela liberální vlašnost a sebeuspokojení, falešná vstřícnost, která už dlouhodobě nesvědčí ani duchovním povoláním. Daří se jim ještě někde? Daří se jim jistě ne náhodou právě v těch oázách, které si věrně zachovaly svou původní tvářnost i horlivost. Obnovené benediktinské kláštery dokládají trvalou platnost principu „lex orandi – lex credendi“. V těchto místech opravdové zbožnosti, modlitby a práce nehorují pro inovace, ale rozvíjejí drahocenné dědictví, proto je na příklad ani nenapadne opustit vznešené oltáře, které jako Boží trůn všechnu naši pozornost obracejí k Bohu, a nahrazovat je novými, podle pozemského vkusu, nápadně asymetrickými, na kterých svíce už nestojí důstojně jako čestná stráž a jako lampy moudrých panen po obou stranách ústředního kříže, ale staly se pouhou dekorací v jednom koutě oltáře. V jejich starobylém, svatosti a Boží velebnosti prosyceném prostoru i nevěřící uchvacuje autentická, nebe připomínající hudba, jejímž skladatelem je sám Duch Svátý, protože cítí instinktivně, že v Boží chvále, zpívané mnichy, je uloženo to, co lidská duše tolik potřebuje a co marně hledá v novodobých náboženských imitacích: oslovuje je opravdovost víry v pravého Boha. Mnišská modlitba a práce, které kdysi vytvořily ducha Evropy, ani dnes nevracejí dějiny zpět, ale obracejí pozornost přesvědčivě k trvalé realitě jediných a věčných hodnot. Křesťanská opravdovost a důslednost není jen věc soukromá, ale je to věc na výsost veřejná.

-/š-

Pondělí 8. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Octava dies (531) 6:35 V posteli chit-chat (11. díl) 7:25 NOEparáda (28. díl) 7:45 Léta letí k andělům (30) 8:05 Cesty za poznáním 8:35 Noční univerzita 9:20 Druhé čtení 9:45 Pro vita mundi (107) 10:20 Harfa Noemova II. (13. díl) 10:40 U NÁS aneb od cimbalu o lidové kultuře (7. díl) 11:45 O něžnosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Havaj 12:55 Pocta N. Paganinimu 13:45 Léta letí k andělům (30) 14:05 Žít! Ceija Stojka [P] 14:35 Scotland 14:50 Soucitná srdce 15:05 Cesty za poznáním 15:35 Evangelizace výchovou 15:55 H2Onews 16:05 Karmelitky z Nenshatu 16:20 Cesta k andělům (11) 17:00 NOEparáda (29. díl) [L] 17:20 Nowa Huta 17:50 Prostřelený klobouk na Žvahově 18:05 Octava dies (531) 18:35 O podlosti [P] 18:45 Simba, lví král (1/2) 19:50 Zpravodajské Noeviny 20:00 Z pokladů duše 20:05 Harfa Noemova II. (14. díl) [P] 20:25 Přírodní zákraky Evropy (5/12) [P] 21:15 Na koberečku (65) 21:30 GOODwillBOY 22:00 Primiční homilie P. Tomáše Špidlíka, SJ 22:15 Pocta N. Paganinimu 23:05 Kameny staré země 23:15 Žít! Ceija Stojka 23:45 Dva týdny v ráji - Pekařovské pašije 2004 23:55 H2Onews 0:05 Octava dies (531) 0:35 Druhé čtení 1:00 Poslech Radia Proglas.

Úterý 9. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE 6:05 H2Onews 6:15 Noční univerzita 7:00 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 7:50 Pro vita mundi (107) 8:25 Na koberečku (65) 8:40 Nowa Huta 9:10 Jdi a jednej také tak 9:30 Scotland 9:45 Žít! Ceija Stojka 10:15 Kulatý stůl 11:45 O podlosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Hlasoplet 12:35 Cesty za poznáním 13:05 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 13:55 Nowa Huta 14:25 Octava dies (531) 14:55 Pustevny 15:25 Soucitná srdce 15:40 Zpravodajské Noeviny 15:50 Island 16:40 Pro zdraví (6) 16:50 Léta letí k andělům (30) 17:10 Dětská televize (5/2009) 17:35 Žít! Ceija Stojka 18:05 Jdi a jednej také tak 18:35 O poslušnosti [P] 18:45 Cesta k andělům (11) 19:25 Léta letí k andělům (30) 19:50 Zpravodajské Noeviny [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Misijní magazín (33) 21:05 Historie válečného letectví (8. díl) 21:35 Zpravodajské Noeviny 21:45 Scotland 22:00 Druhé čtení 22:25 Modlitby se zpěvy Taizé 23:25 NOEparáda (29. díl) 23:45 Kameny staré země 23:55 Zpravodajské Noeviny 0:05 Misijní magazín (33) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Středa 10. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Historie válečného letectví (8. díl) 6:45 Kameny staré země 6:55 Jdi a jednej také tak 7:15 Island 8:05 Cesty za poznáním 8:35 Soucitná srdce 8:50 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 9:50 Scotland 10:05 Harfa Noemova II. (14. díl) 10:25 Generální audience Benedikta XVI. [L] 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Kameny staré země 12:15 Pro zdraví (6) 12:25 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 13:15 Misijní magazín (33) 14:15 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 15:15 Island 16:05 Zpravodajské Noeviny 16:15 Nowa Huta 16:45 Čteme z křesťanských periodik 17:00 V po-

steli chit-chat (12. díl) [P] 17:50 Hrdinové Nového zákona (9) 18:05 Dětská televize (5/2009) 18:35 O prohanosti 18:45 NOEparáda (29. díl) 19:05 Scotland 19:20 Octava dies (531) 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Říkají to filmem (10. díl) [P] 21:05 Vše pro Krále a pro moji Královnu [P] 21:25 Zpravodajské Noeviny 21:35 Pro zdraví (7) 21:45 Soucitná srdce 22:00 Generální audience Benedikta XVI. 23:30 Harfa Noemova II. (14. díl) 23:50 H2Onews 0:00 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 1:00 Poslech Radia Proglas.

Čtvrtek 11. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Primiční homilie P. Tomáše Špidlíka, SJ 6:30 Pocta českým světům III. - Missa brevis 7:00 Dětská televize (5/2009) 7:25 Prostřelený klobouk na Žvahově 7:40 Čteme z křesťanských periodik 7:50 Vše pro Krále a pro moji Královnu 8:10 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 9:00 NOEparáda (29. díl) 9:20 Cesta k andělům (11) 10:00 Harfa Noemova II. (14. díl) 10:20 Říkají to filmem (10. díl) 11:20 Jdi a jednej také tak 11:45 O prohanosti 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Cesty za poznáním 12:35 Žít! Ceija Stojka 12:50 Island 13:40 V posteli chit-chat (12. díl) 14:30 NOEparáda (29. díl) 14:50 Octava dies (531) 15:20 Nowa Huta 15:50 Pro zdraví (7) 16:00 Zpravodajské Noeviny 16:10 Říkají to filmem (10. díl) 17:10 Pro vita mundi (107) 17:35 Harfa Noemova II. (14. díl) 17:55 Pustevny 18:25 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 18:35 Klaunský pohádkový kuffík (22. díl) 18:45 Zpravodajské Noeviny [P] 18:55 Z pokladů duše 19:00 Mše svatá o slavnosti Nejsv. Kristova Těla a Krve [L] 21:00 Pro vita mundi (127) [P] 21:40 GOODwillBOY 22:10 Soucitná srdce 22:25 Zpravodajské Noeviny 22:35 Noční univerzita 23:20 Octava dies (531) 23:50 Na koberečku (65) 0:05 Hlasoplet 0:35 Jdi a jednej také tak 0:55 Zpravodajské Noeviny 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Pátek 12. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 Zpravodajské Noeviny 6:15 Na koberečku (65) 6:30 V posteli chit-chat (12. díl) 7:20 NOEparáda (29. díl) 7:40 Pro vita mundi (127) 8:20 Soucitná srdce 8:35 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 8:45 Žít! Ceija Stojka 9:15 Misijní magazín (33) 10:15 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 11:05 Scotland 11:20 Pro vita mundi (106) 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (22. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba [L] 12:05 Vše pro Krále a pro moji Královnu 12:25 Octava dies (531) 12:55 Pro vita mundi (107) 13:30 Na koberečku (65) 13:45 Žít! Ceija Stojka 14:15 Dům sv. Antonína 14:45 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 15:35 Zpravodajské Noeviny 15:45 Kameny staré země 15:55 Kulatý stůl 17:25 Pro vita mundi (127) 18:05 Nowa Huta 18:35 Klaunský pohádkový kuffík (23. díl) [P] 18:45 Scotland 19:00 Cesty za poznáním 19:30 Jdi a jednej také tak 19:50 H2Onews [P] 20:00 Z pokladů duše 20:05 Kulatý stůl [L] 21:35 Primiční homilie P. Tomáše Špidlíka, SJ 21:50 Octava dies (531) 22:20 Říkají to filmem (10. díl) 23:20 NOEparáda (29. díl)

OPRAVA:

Vážení čtenáři Světla, v čísle 21/2009 na str. 6 v článku *Zázraky v Le Laus* došlo v úvodním textu k mylnému uvedení jména vizionářky - „...zjevovala Benediktu Ranculerovi“ - správně se jedná o 17letou pastýřku *Benoite (Benediktu) Ranculerovou*. Došlo tedy k záměně mužské a ženské podoby jména. Přijměte prosím naši omluvu za toto nedopatření. Děkuje se za pochopení.

Redakce Světla

23:40 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 23:50 H2Onews 0:00 Modlitby se zpěvy Taizé 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Sobota 13. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Říkají to filmem (10. díl) 7:15 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 8:05 Scotland 8:20 Simba, lví král (1/2) 9:20 Hrdinové Nového zákona (9) 9:35 V posteli chit-chat (12. díl) 10:25 NOEparáda (29. díl) 10:45 Cesty za poznáním 11:15 Čteme z křesťanských periodik 11:25 Soucitná srdce 11:45 Klaunský pohádkový kuffík (23. díl) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Angelus Domini 12:05 Harfa Noemova II. (14. díl) 12:25 Vše pro Krále a pro moji Královnu 12:45 H2Onews 12:55 Hlasoplet 13:25 Misijní magazín (33) 14:25 Pro vita mundi (107) 15:00 Žít! Ceija Stojka 15:30 Nowa Huta 16:00 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 16:50 Říkají to filmem (10. díl) 17:50 Pro vita mundi (127) 18:35 Jak se Mlsálek naučil jíst mrkvičku 18:45 Harfa Noemova II. (14. díl) 19:05 Čteme z křesťanských periodik [P] 19:15 Pro zdraví (7) 19:25 Druhé čtení [P] 19:50 H2Onews 20:00 Z pokladů duše 20:05 Hlubinami vesmíru (5) - červen 2007 21:05 Historie válečného letectví (8. díl) 21:35 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta, OCarm. [P] 21:55 Druhé čtení 22:20 Říkají to filmem (10. díl) 23:20 Nowa Huta 23:50 Pro zdraví (7) 0:00 Zpravodajské Noeviny 0:10 Island 1:00 Poslech Radia Proglas [L].

Neděle 14. 6. 2009: 6:00 Programová nabídka TV NOE [P] 6:05 H2Onews 6:15 Evangelium 6:25 Druhé čtení 6:50 Misijní magazín (33) 7:50 Harfa Noemova II. (14. díl) 8:10 Mikroregion Třemšín [P] 8:20 Vše pro Krále a pro moji Královnu 8:40 Nowa Huta 9:10 Pro vita mundi (127) 9:50 Žít! Ceija Stojka 10:20 Evangelium 10:30 Mše svatá s farností Koběřice [L] 11:40 Na koberečku (65) 11:55 Z pokladů duše 12:00 Polední modlitba se Sv. otcem Benediktem XVI. [L] 12:20 Zpravodajský souhrn týdne 12:50 Evangelium 13:00 Harfa Noemova II. (14. díl) 13:20 Primiční homilie P. Vojtěcha Kodeta, OCarm. 13:40 Vše pro Krále a pro moji Královnu 14:00 Přírodní zákraky Evropy (5/12) 14:50 Pro vita mundi (127) 15:30 Atlas Charity (2. díl): Vesnička soužití v Ostravě 15:40 Říkají to filmem (10. díl) 16:40 Jdi a jednej také tak 17:00 V posteli chit-chat (12. díl) 17:50 NOEparáda (29. díl) 18:10 Simba, lví král (2/2) 19:10 Žít! Ceija Stojka 19:40 Pro zdraví (7) 19:50 Evangelium 20:00 Z pokladů duše 20:05 AD trio Prague [P] 21:25 Octava dies (532) [P] 21:55 Scotland 22:10 Druhé čtení 22:35 Misijní magazín (33) 23:35 Zpravodajský souhrn týdne 0:05 Říkají to filmem (10. díl) 1:05 Poslech Radia Proglas [L].

Hora Matky Boží – Králiky pořádá v sobotu 13. června 2009

POUŤ PRO „CHLAPY“. Program: 9.00 růženec • 9.30 adorace, možnost zpovědi • 10.30 mše svatá, požehnání milostným obrazem • 11.45 prohlídka ambítů s průvodcem zdarma • 12.00 přestávka, možnost občerstvení v Poutním domě • 13.00 přednáška na téma „Co znamená otcovství v dnešní době“, beseda s P. Mgr. Adamem Grabiecem OMI • 15.00 další program (hod daleký sudem pivním, „Frantův běh“ o flašku slivovice, střílení vzduchovkou na flašky...). Během dne: opékání klobásek, venku točené pivo a kofola, hudba zajištěna, možnost prohlídky areálu kláštera redemptoristů, veškerý duchovní servis zajištěn v klášteře.
Kontakt: Klášter redemptoristů, Kopeček 1, 561 69 Králiky, tel.: 465 631 744, e-mail: kraliky@cssr.cz, internet: www.kraliky-klaster.cz • Poutní dům, Dolní Hedeč 2, 561 69 Králiky, tel.: 465 631 178, mobil: 605 912 840, e-mail: info@poutnidum.cz, internet: www.poutnidum.cz.

Římskokatolická farnost Tábor – Klokoty a Obláti Panny Marie Neposkvrněné Vás zvou na **MARIÁNSKOU SOBOTU na Klokotech 6. června 2009.** Povedou ji kněží a sestry z kongregace Rodiny Panny Marie z Nových Hradů. Začátek v 15 hod. (Emauzy), v 17 hod. mše svatá v kostele Nanebevzetí P. Marie.

Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory pořádá ve dnech **22. – 29. 8. 2009 pobyt pro prarodiče s vnučaty „Prázdniny v Krkonoších“ (IV. turnus)**, Marianum, Janské Lázně.

Informace a přihlášky: Biskupství královéhradecké – Diecézní centrum pro seniory, Velké nám. 35, 500 01 Hradec Králové • tel.: 495 063 661 nebo 737 215 328, internet: seniori.diecezehrck.cz.

Poselství Královny míru

„Drahé děti! V tomto čase vás všechny zvou, abyste se modlily za příchod Ducha Svatého na každého pokřtěného tvora, aby Duch Svatý vás všechny obnovil a dovedl na cestu svědeckví o vaší víře, vás i všechny ty, kteří jsou daleko od Boha a jeho lásky. Já jsem s vámi a přimlouvám se za vás před Nejvyšším. Děkuji vám, že jste přijaly mou výzvu!“
Medžugorje 25. 5. 2009

Oznamujeme přesunutí termínu **slavení mše svaté podle dominikánského ritu v dominikánském kostele Neposkvrněného početí Panny Marie v Olomouci:** Mše svatá nebude slavena první neděli v měsíci (7. června), nýbrž až druhou nedělí, tedy **14. června 2009 v 8.00 hodin.**

POUŤE V KOSTELE SV. ANTONÍNA PADUÁNSKÉHO V BLATNICI POD SVATÝM ANTONÍNEM V ROCE 2009

Sobota 13. 6. – domácí pouť – mše sv. v 17 hod. (P. František Jakub Sadílek OFM, Uherské Hradiště) • **neděle 14. 6. – hlavní pouť** – mše sv. v 8, 9 a 10.30 hod. (Mons. Josef Hrdlička, světilci biskup olomoucký) • **neděle 28. 6. – petropavlovská pouť** – mše sv. v 9 a 10.30 hod. (P. Antonín Basler, kancléř Arcibiskupství olomouckého) • **neděle 12. 7. – pouť nemocných** – mše sv. v 15 hod. (P. Zdeněk Stodůlka, farář farnosti Blatnice pod Sv. Antonínem) • **neděle 30. 8. – děkovaň pouť – dožínková** – mše sv. v 9 a 10.30 hod. (P. Roman Musil OMI, misionář na Haiti), krojované procesí vychází v 9.30 hod. od farního kostela • **sobota 31. 10. – dušičková pouť** – mše sv. v 16 hod. (P. Martin Kudla, novokněž), po mši sv. křížová cesta v poutním areálu.

Liturgická čtení

Neděle 7. 6. – slavnost Nejsvětější Trojice

1. čt.: Dt 4,32–34.39–40
Ž 33(32),4–5.6+9.18–19.20+22
Odp.: 12b (*Blaze lidu, který si Hospodin vyvolil za svůj majetek.*)
2. čt.: Řím 8,14–17
Ev.: Mt 28,16–20
Slovo na den: *Já jsem s vámi až do konce světa.*

Pondělí 8. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 1,1–7
Ž 34(33),2–3.4–5.6–7.8–9
Odp.: 9a (*Okuste a vizte, jak je Hospodin dobrý.*)
Ev.: Mt 5,1–12
Slovo na den: *Tvůrci pokoje.*

Úterý 9. 6. – nez. pam. sv. Efréma Syrského

1. čt.: 2 Kor 1,18–22
Ž 119(118),129.130.131.132.133.135
Odp.: 135a (*Ukaž, Pane, jasnou tvář svému služebníku!*)
Ev.: Mt 5,13–16
Slovo na den: *Dobré skutky.*

Středa 10. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 3,4–11
Ž 99(98),5.6.7.8.9
Odp.: srov. 9c (*Svatý jsi, Hospodine, náš Bože!*)
Ev.: Mt 5,17–19
Slovo na den: *Naplnit Zákon.*

Čtvrtek 11. 6. – slavnost Těla a Krve Páně

1. čt.: Ex 24,3–8
Ž 116(115),12–13.15+16bc.17–18
Odp.: 13 (*Vezmu kalich spásy a budu vzývat jméno Hospodinovo.*)
Nebo: *Aleluja.*
2. čt.: Žid 9,11–15
Ev.: Mk 14,12–16.22–26
Slovo na den: *Krev nové smlouvy.*

Pátek 12. 6. – ferie

1. čt.: 2 Kor 4,7–15
Ž 116B(115),10–11.15–16.17–18
Odp.: 17a (*Přinesu ti obět díků, Hospodine. Nebo: Aleluja.*)
Ev.: Mt 5,27–32
Slovo na den: *Usekni a odhod.*

Sobota 13. 6. – památka sv. Antonína z Padovy

1. čt.: 2 Kor 5,14–21
Ž 103(102),1–2.3–4.8–9.11–12
Odp.: 8a (*Hospodin je milosrdný a milostivý.*)
Ev.: Mt 5,33–37
Slovo na den: *Ano, ano – ne, ne.*

BREVIÁŘ PRO LAIKY

6. – 13. ČERVENA 2009

Změna v číslování breviáře: levý, nepodbarvený sloupec – dřívější vydání breviáře; pravý, podbarvený sloupec – nové vydání breviáře (2007)

Uvedení do první modlitby dne:	NE 7. 6.	PO 8. 6.	ÚT 9. 6.	ST 10. 6.	ČT 11. 6.	PÁ 12. 6.	SO 13. 6.									
Antifona	746	842	934	1045	949	1061	964	1077	759	856	996	1113	1734	1953		
Žalm	783	881	783	881	783	881	784	883	783	881	784	883	783	881		
Ranní chvály:																
Hymnus	746	842	935	1045	949	1062	964	1078	759	856	997	1114	1734	1953		
Antifony	747	843	935	1046	950	1062	965	1079	760	857	998	1115	1014	1132		
Žalmy	813	914	936	1046	950	1063	965	1079	813	914	998	1115	1014	1132		
Krátké čtení a zpěv	748	843	938	1049	953	1066	969	1083	761	857	1001	1118	1735	1954		
Antifona k Zach. kantiku	748	843	939	1050	953	1066	969	1083	761	858	1002	1119	1735	1954		
Prosby	748	843	939	1050	953	1066	969	1084	761	858	1002	1119	1724	1943		
Závěrečná modlitba	749	844	939	1050	1388	1555	970	1084	762	859	1002	1120	1390	1562		
Modlitba během dne:																
Hymnus	749	845	940	1051	954	1067	970	1085	762	859	1003	1120	1018	1137		
Antifony	749	845	940	1051	955	1068	971	1085	763	860	1004	1121	1019	1138		
Žalmy	818	919	940	1052	955	1068	971	1085	1265	1403	1004	1121	1019	1138		
Krátké čtení	749	845	943	1054	957	1070	973	1088	763	860	1006	1124	1021	1141		
Závěrečná modlitba	749	844	943	1054	957	1071	973	1088	762	859	1006	1124	1022	1141		
Nešpory:																
SO 6. 6.																
Hymnus	742	837	750	846	944	1056	959	1072	755	851	764	861	1008	1125	1024	1143
Antifony	743	838	751	847	945	1057	960	1073	756	852	765	862	1009	1126	1025	1144
Žalmy	743	838	751	847	945	1057	960	1073	756	852	765	862	1009	1126	1025	1144
Kr. čtení a zpěv	745	840	753	849	947	1060	962	1076	758	854	767	864	1011	1129	1027	1146
Ant. ke kant. P. M.	745	841	753	850	948	1060	962	1076	758	855	767	864	1011	1129	699	789
Prosby	745	841	754	850	948	1060	963	1076	758	855	767	865	1011	1129	1028	1147
Záv. modlitba	749	844	749	844	948	1061	1388	1555	762	856	762	859	1012	1130	700	790
Kompletář:	1238	1374	1242	1379	1247	1384	1250	1387	1238	1374	1242	1379	1260	1398	1238	1374

Naše prodejna v Olomouci na Dolním náměstí 24 je otevřena také v sobotu 6. 6. • 13. 6. a 20. 6. 2009 v době od 7.30 do 12 hodin.

PŘÍBYTEK LÁSKY • PŘÍBĚH O DĚTSTVÍ PROŽITÉM V NÁBOŽENSKÉ SEKTĚ

Kate Barlowová • Z angličtiny přeložila Eva Konečná

K. Barlowová nabízí hluboce lidské vyprávění o dětství, které prožila mezi dožívajícími členy neslavně proslulé sekty zvané Agapémoné neboli Příbytek lásky. Tu založil v polovině 19. století reverend Henry James Prince, který tvrdil, že je veden Duchem Svatým, sídlícím v jeho těle, a hlásal bezprostřední druhý příchod Krista. Zakladatel sekty a jeho nástupce se stali kontroverzními postavami nejen pro své kacířské učení, ale také kvůli takzvaným „duchovním nevěstám“, které jim odevzdávaly veškerý majetek a s nimiž plodili nemanželské děti. Autorka popisuje, jak postupně odhalovala náboženský a sexuální skandál související s její rodinou, praktiky zakladatele sekty a jeho nástupce – svého dědečka, i fakt, že její matka je jedním z jeho nelegitimních dětí zplozených s „duchovními nevěstami“.

VOLVOX GLOBATOR • Brož., 145x205 mm, 254 stran, 249 Kč

MEZI MUŽEM A ŽENOU

Stefano Guarinelli • Z italského přeložila Markéta Štěpánková

Autor vypráví čtyřicet krátkých autentických příběhů o vzájemných vztazích mezi partnery, mezi mužem a ženou a jejich bývalými rodinami, mezi rodiči a dětmi. Z každého příběhu vyvodí obecnější závěry, týkající se ozdravení života v rodině. Paleta lidských zkušeností je natolik pestrá, že se čtenáři v nejdělnějším příběhu poznají a snadno ho mohou použít pro pochopení

a zvládnutí své vlastní situace. Přitom autor nemoralizuje, pouze čtenářům nabízí, aby se poučili ze zkušeností druhých.

Karmelitánské nakladatelství • V edici Familia svazek 3
Brož., 136x195 mm, 104 stran, 109 Kč

BOŽÍ SLOVO NA KAŽDÝ DEN

Petr Karas

Tato kniha má být pomůckou při rozjímání nad liturgickými texty celého roku. Je zde uvedena většina liturgických čtení, ke kterým jsou připojeny krátké komentáře, jež mohou být pomocí při modlitbě nad daným biblickým textem. U nedělí a některých slavností jsou komentáře ke všem třem čtením; pro všední dny a svátky pouze k evangeliu.

Karmelitánské nakladatelství • Brož., 135x205 mm, 224 stran, 129 Kč

DVD

IVETKA A HORA • JAK ŽÍT SE ZJEVENÍM?

Režie Vít Janeček

Režisér a pedagog, působící na FAMU, Vít Janeček (nar. r. 1970) se vydal na východní Slovensko a v obci Litmanová a jejím okolí natočil dokumentární film o mariánském zjevení v letech 1990–1995. O události a o tom, co následovalo, vypráví jedna ze dvou vizionářek Iveta Korčáková. DVD obsahuje také 40 minut tematických promluv Ivetky, archivní záznamy a nové bonusové materiály.

Negativ s.r.o. a Česká televize - TS Brno • DVD, 84 minut, 249 Kč

Objednávky knih – tel. 587 405 431 • Administrace a inzerce týdeníku Světlo – tel./fax 585 222 803 • Matice cyrilometodějská s. r. o.,
Dolní nám. 24, 771 11 Olomouc 1, e-mail: knihy@maticecm.cz • Kompletní nabídku knižní produkce MCM naleznete na internetové adrese www.maticecm.cz

772 00 Olomouc 2
147/2002
P. P.

D + 1

Matice cyrilometodějská s. r. o.
Dolní nám. 24
771 11 Olomouc 1